

Lord

genaamd
De groote

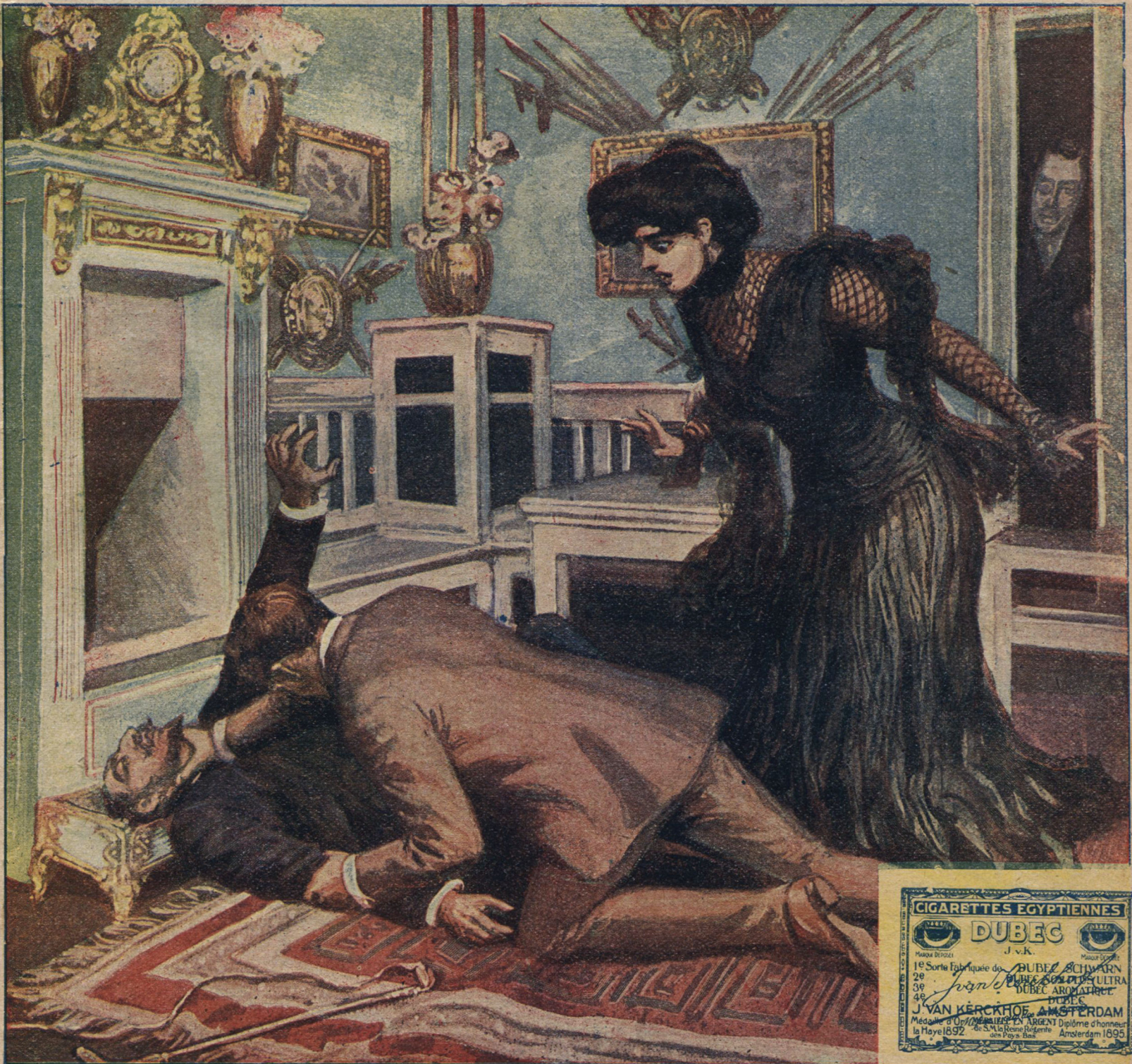
Lister

Raffles
Onbekende.

No. 552

De Gevolgen van een Weddenschap.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC

J. v. K.

1re Sorte fabrique de DUBEC SCHWARTZ
2^e DUBEC GOLD ULTRA
3^e DUBEC AROMATISE
4^e DUBEC

J. VAN KERCKHOE AMSTERDAM

Medaille d'Or 1873, Argent 1876, Argent 1883, Argent 1889, Argent 1895
la Haye 1892 de S.M. Rome Regente Amsterdam 1895

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

DE GEVOLGEN VAN EEN WEDDENSCHAP.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Garter**, **Buffalo Bill**, **Raffles** of **Wie is de Misdadiger?** zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes **Duhec**

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

De verloren omslagdoek.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Garter	No. 300
Buffalo Bill	" 200
Raffles	" 200
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In het graafschap Brecknock, in het Zuiden van Wales, bevindt zich een gebergte, de Black Mountains, dat veel bezocht wordt door toeristen.

Ten noorden daarvan ligt het stadje Brecknock.

Dit is voornamelijk een uitgangspunt voor niet al te groote tochten door het gebergte, welke veelvuldig worden ondernomen door Londenaars, die een uitstapje willen maken.

Zij kunnen uitstekend onderdak bekomen in het goed ingerichte hotel Unicorn, dat gedurende de zomermaanden druk wordt bezocht en zelfs aan de hoogste eischen voldoet.

Het oorspronkelijk kleine gebouw is in den loop der jaren aanzienlijk vergroot en van alle moderne gemakken voorzien.

In dat hotel houdt gedurende het reis seizoen dikwijls een deftig publiek zijn verblijf, dat, na den 887 meter hoogen Beacon te hebben beklommen, hier van zijn rust geniet, plannen maakt voor verdere uitstapjes, flirt en geniet van de uitstekende maaltijden in het hotel.

De groote eetzaal van het hotel waar deze maaltijden zoowel aan de table d'hôtel als

Raffles 552

aan aparte, kleine tafels voor groepjes van twee of drie, of kleine gezelschappen worden opgediend, is een groote ruimte, die wat inrichting en modern comfort betreft, kan wedijveren met de eetzaalen van de grootste hotels in Londen.

Het was laat in den namiddag van een warmen dag in Juni, toen een dame van opvallende schoonheid in elegant reiscostuum de conversatiezaal van het hotel binnentrad.

Drie heeren volgden haar.

Dat binnentreden had veel van een dramatisch effect. Men behoefde geen groot menschenkenner te zijn, om aanstonds te bemerken, dat zich in deze groep van vier een conflict had voorgedaan. De groote glazen deuren waren met een ruk geopend door de dame, die zonder om te zien doorliep. De deuren zwaaiden reeds weer terug, toen het mannelijke gedeelte van het gezelschap volgde, de deuren als het waren opving, opnieuw openduwde en eveneens de zaal binnentrad.

Hoewel dit zonder veel gedruisch geschiedde, daar de binnentredenden tot de hoogste standen schenen te behooren en dus hunne manieren wisten te beheerschen, was het in

het hotel op dat uur van den dag toch zóó stil, dat het niet geheel en al onopgemerkt voorbij kon gaan.

Het vertrek was leeg, maar in de aangrenzende rookzaal, die door een geëts glazen deur van de conversatiezaal was gescheiden, bevond zich een heer, die een sigaret rookend, op zijn gemak en oogenschijnlijk in gedachten verdiept, in het ruime vertrek heen en weer liep.

Hij was den vorigen middag aangekomen in gezelschap van een jonger man, die in vele opzichten zijn tegenbeeld kon worden genoemd. Hij was slank en zwart, de jongere man, blond, van middelmatige grootte en eenigszins tot corpulentie geneigd. Zijn oogen waren licht grijs, doordringend en somwijlen schitterend met een ingehouden gloed als van staal, die van zijn metgezel waren blauw, groot en vroolijk, met een jongensachtige uitdrukking er in.

Niettegenstaande deze verschillen schenen zij dikke vrienden te zijn, te oordeelen naar hun prettigen, vertrouwelijken omgang.

Zij waren gearriveerd in een automobiel, een prachtige gesloten Rolls Royce van het limousinetype, met een geweldig grooten chauffeur achter het stuurrad. Deze werd aangesproken met den naam Henderson en bleek een soort Maciste te zijn, met armen als boomstammen en spieren van staal.

Terwijl de chauffeur in het bediendenverblijf reusachtige hoeveelheden voedsel naar binnen werkte, gebruikten de twee vrienden, die zich ingeschreven hadden onder de namen Graaf Palmhurst en secretaris, Charles Dixon, den maaltijd in de groote eetzaal en daar was hun de schoonheid van de voorname dame, die zóóeven dat dramatische entré in de conversatiezaal had gemaakt, opgevallen.

De jonge, blonde man, ongetwijfeld de secretaris, Charles Dixon, was slechts één nacht gebleven. Hij had een hartelijk afscheid genomen van zijn vriend en meester, Graaf Palmhurst, die alleen in het hotel achterbleef, daar de chauffeur, Henderson de auto had bestuurd.

Daar het hotel vaak voorname gasten herbergde, veroorzaakte het verblijf van den graaf weinig opzien. Hij scheen trouwens weinig behoeften te hebben en gedroeg zich als een waar gentleman, kalm en ingetogen.

Zooals gezegd, was hij blijkbaar in gedachten verdiept, in de rookzaal van het hotel op kalme, waardige manier aan het ijsberen onder het rooken van een sigaret.

Toen hij de binnentredenden bemerkte, deed hij de wijdopenstaande verbindingsdeur een weinig verder dicht. Hij wilde voorkomen, dat de rook zijner sigaret de dame zou hinderen.

Deze lette echter niet op de beleefdheid van

den vreemdeling, noch op de heeren, die vol ijver naderkwamen om haar van mantel en parasol te ontlasten; zij nam in een fateuil plaats, gejaagd haar handschoenen uittrek-kend.

Zij scheen zeer ontstemd te zijn.

Haar kleine mond was dichtgeknepen en toonde de neergebogen lijn, welke men op de gezichtjes van kleine kinderen zoo dikwijls ziet, als hun iets wordt geweigerd.

Tusschen de wenkbrauwen vertoonde zich een verticale rimpel van toorn, de donkere, gloedvolle oogen fonkelden strijdlustig.

Men kon het de dame aanzien, dat zij slechts op een gelegenheid wachtte om haar toorn te kunnen koelen aan het een of andere slachtoffer.

De drie heeren hadden intusschen aan een kellner hun touristenuitrusting afgegeven en keken met heimelijke blikken naar de dame, die nog steeds met haar handschoenen bezig was.

„Nu, liefste, mag ik je een of andere ver-versching laten brengen?" vroeg de oudste der heeren op kalmen, overredenden toon.

„Dankje! Ik heb niets noodig!" was het korte, scherpe antwoord.

De aldus afgesnauwde heer scheen zich dit niet al te veel aan te trekken, het was alsof hij en ook zijn metgezellen wel eens meer de nukken en het humeur der schoone touriste hadden ondervonden. Zij bleven ten minste kalm staan en toonden zich niet al te veel verwonderd.

Daar de dame nog steeds een koppig stil-zwijgen bewaarde, nam de eerste spreker, een reeds bejaard man en blijkbaar de echtgenoot der dame, opnieuw het woord en zei met een knipoogje naar zijn metgezellen, dat nu juist niet van veel deferentie voor de dame in kwestie sprak:

„Ik begrijp niet, dat men door het verlies van iets, wat men zich weer terug kan koo-nen, zoo ontstemd kan zijn!"

Snel wendde de dame zich tot den heer en zei op heftigen toon:

„Mijnheer mijn echtgenoot vergeet geheel en al, dat mijn Indische shawl niet terug te krijgen is.

„Ik kreeg hem van den Indischen Maharadja persoonlijk ten geschenke voor mijn medewerking aan het hof. De kostbare kanten doek hangt nu aan dien verwenschten den op het steilste punt van den Beacon."

„En dit verlies zou weer te herstellen zijn?"

„Als mylady niet zoo hevig had gezwaaid met den sluier, dan zou..." de tweede heer, die het waagde, deze op schertsenden toon te uiten, zweeg verlegen, toen de fonkelende oogen hem aankeken.

„De groet, dien ik naar het dal zond," gaf de dame ten bescheid, „gold mijn liefste

vrienden, die, zooals gij, Sir David, hebt gezien, zich aan den voet van den berg bevonden. Ik ben niet in staat om de innigheid mijner gevoelens bij het groeten af te meten."

„Maar daarbij," aldus mengde zich de derde heer in het gesprek, „mag de vermolmd houten leuning niet zoodanig gaan wankelen, dat wij allen angst krijgen, dat zij met u in de diepte zal storten.

„Als mijnheer uw echtgenoot daarom u, mylady, eenigszins onzacht terugtrok, waardoor gij den kostbaren doek liet vallen, dan is toch alleen zijn bezorgdheid voor u de oorzaak daarvan.

„Wees dus niet langer boos, mylady. Verander het booze Junogelaat in het liefelijk lachende van Aphrodite!"

De aldus sprekende nam de hand der schoone vrouw en bracht die galant aan zijn lippen.

De dame glimlachte hem toe, en zei zuchtend:

„Uw alom bekende, oude galanterie, Lord Westerbull, brengt mij mijn shawl niet terug!"

Vol ijver antwoordde de Lord:

„Mylady, ik wed om honderd pond, dat gij uw shawl morgen terug zult hebben. Ik breng hem u terug!"

De spreker, Lord Westerbull, een reeds oud man met wit puntbaardje en roode randjes om de oogen, als bewijs, dat hij zijn jaren niet had laten voorbijgaan, zonder met Wein, Weib und Gesang te hebben kennis gemaakt, was vol vuur opgestaan om aan zijn woorden den noodigen nadruk te verleen.

Maar zijn metgezel, die door de dame als Sir David was toegesproken, stond nu ook op, klemde zijn monocle in het oog en zei met een piepstem, die nog onbeteekenender klonk dan zij reeds was, na de diepe grocstem van den Don Juan:

„Pardon, mylord, ik breng hem terug. Neen, neen, gij moogt mij niet terugwijzen. Ik verwed er óók honderd pond om, dat ik hem terug breng!"

„Ik deponeer de som onmiddellijk. Als ik verlies, dan zal het geld vervallen aan de Londensche armen.

„Als ik win, dan zal Lord Westerbull het genoeg hebben om te betalen.

„Neemt gij de weddenschap aan, mylord?"

„Natuurlijk, Sir David," antwoordde deze. „Hier met uw honderd pond."

Beide heeren halen hun portefeuille te voorschijn, en namen er ieder een banknoot uit, die zij op tafel legden.

Lord Westerbull richtte zich nu tot den echtgenoot der schoone dame met het verzoek, de banknoten te bewaren als onpartijdig getuige, totdat de weddenschap zou zijn beslist.

Deze willigde hun verzoek in en zei:

„Zie, ik leg het bedrag in deze kleine portefeuille. Zij bevat behalve een portret, alleen de

twee banknoten en zal pas als de weddenschap is beslist, worden geopend."

Bij deze woorden haalde hij een kleine portefeuille van krokodillenleer, voorzien van een slot, te voorschijn, legde de banknoten erin, sloot de portefeuille en overhandigde den sierlijken kleinen sleutel aan zijn echtgenoot, die hem in haar beugeltaschje stak.

Glimlachend zei hij, toen de beugel dicht knipte:

„Gij ziet, mijne heeren, dat het bedrag goed bewaard is. Dubbele sluiting!"

Het tooneeltje had de schoone dame blijkbaar geamuseerd en weer in haar humeur gebracht. Met een neerbuigend hoofdknikje nam zij den sleutel in ontvangst, wierp Lord Westerbull een geheimen blik van verstandhouding toe en zei:

„Ik zal blij zijn, heeren, als ik weer in het bezit zou geraken van mijn eigendom. Weest echter voorzichtig! Ik zou ontroostbaar zijn, als u een ongeluk overkwam!"

De toegesproken heeren bogen geveid en verzekerden, dat hun voornemen om den omslagdoek van den dennenboom, boven op de bergen, te halen, vlak bij het uitzichtspunt, geen gevaren meebracht.

„Ik stel voor," viel de echtgenoot van mylady in de rede, „dat de heeren eerst krachten verzamelen voor het aanstaande avontuur en na de doorgestane vermoeienissen van het uitstapje. Gij zult uwe krachten noodig hebben. Tracht die te verzamelen aan de goede tafel in de eetzaal!"

Dit voorstel vond bijval en het gezelschap begaf zich naar de eetzaal.

Toen men het salon had verlaten, kwam Graaf Palmhurst uit den rooksalon te voorschijn.

Hij had het geheele gesprek mede gehoord.

Een ironisch glimlachje speelde om zijn lippen, terwijl zijn blik de vier zich verwijderende personen volgde.

Hij belde den kellner en bestelde een flesch wijn. Toen de kellner deze voor hem neerzette, vroeg hij op onverschilligen toon:

„Kunt gij mij misschien vertellen wie de personen waren, die zoeven de conversatiezaal verlieten?"

„O zeker, sir," luidde het antwoord. „Het waren de rijke Lord Morvill met zijn jonge, mooie vrouw, Lord Westerbull en Sir David Coxwell, baronet."

„Vertoeft Lord Morvill reeds langen tijd hier?" vroeg graaf Palmhurst nu.

De kellner boog en zei:

„De Lord bezoekt Brecknock zeer dikwijls. Hij heeft bezittingen hier in den omtrek, welke hij onlangs heeft verpacht. Hij logeert dan steeds in ons hotel. Bij zijn eventueel verblijf hier worden voor hem altijd dezelfde kamers op de eerste verdieping gereserveerd."

„Zoo, zoo, welke kamers zijn dat?”

Graaf Palmhurst, die al die vragen op ombevangen toon stelde, scheen dit meer te doen om de verveling te verdrijven, dan uit nieuwsgierigheid, want terwijl hij ook deze vraag achteloos stelde, schonk hij zich zelf een glas wijn in en hield den donkerrooden drank, waarop als bewijs van belegenheid, bruinroode luchtbelletjes parelden, tegen het licht.

De kellner antwoordde:

„Slechts drie, mylord, want Lord Morvill is hier altijd zonder bedienden. Een salon en twee slaapkamers op de eerste verdieping.”

Graaf Palmhurst dronk met bedachtzame langzaamheid een teug uit zijn glas, waarbij hij den kellner over den rand van zijn glas fixeerde, als wilde hij het karakter van dien man doorgronden.

Toen zette hij zijn glas neer, na het gele digd te hebben, wendde zich plotseling naar den kellner en vroeg:

„Zeg eens, kellner, heb ik u vroeger niet in Londen gezien? Uw gezicht komt mij zoo bekend voor.”

„Best mogelijk Sir!” antwoordde den man. „Ik was daar langen tijd étage-kellner in Hotel Imperial. Gij kent dat zeker wel. De heeren, die ik zoo even noemde, ken ik reeds uit die dagen. Vooral Lord Westerbull, van wien allerlei pikante avonturen de ronde doen.”

„Ik weet het, ik weet het!”

Met deze woorden sneed graaf Palmhurst den woordenvloed van den kellner af, die, naar het scheen, gaarne iets van deze „pikante avonturen” ten beste zou hebben gegeven en niet kon nalaten nog te zeggen:

„Het zou mij niet verbazen, als de mooie Lady Morvill een magneet was voor Lord Westerbull. Maar ik durf het natuurlijk niet met zekerheid zeggen.”

De graaf keek den kellner met scherpen blik aan en zei toen met nadruk:

„Ongetwijfeld is de Lady bijzonder mooi.”

Op listigen toon antwoordde de kellner:

„Zeker, zeer schoon en daarbij een engel, die gaarne uit den hemel neerdaalt om ons arme stervelingen gelukkig te maken.”

„Hoe bedoelt gij dat?” vroeg graaf Palmhurst scherp.

„Nu, nu,” en, alsof hij verlegen was, kuchte de man, „ik bedoel er eigenlijk alleen mee, dat Lady Morvill jong en levenslustig is. Men huwde haar op jeugdigen leeftijd uit aan den veel ouderen Lord Morvill die, wat geen geheim is in Londen, een bijzondere beruchteit had als dandy en zwierbol.

„Zou het dus te verwonderen zijn, als Lady Morvill zich schadeloos stelde? Booze tongen beweren dat.”

„Gij schijnt goed op de hoogte te zijn van de schandaaltjes uit onze hoofdstad, mijn waarde,” merkte de graaf op.

„Och, als men in Hotel Imperial in betrekking is geweest, hoort men veel,” antwoordde de man.

„Dat is waar,” hernam graaf Palmhurst. „Maar wees toch maar een beetje voorzichtig met uw woorden, gij zoudt anders wel eens in onaangenaamheden kunnen geraken.”

De graaf stond op en gaf den kellner een geldstuk, zonder het bedrag, dat hij terug moest ontvangen, aan te nemen.

Deze prevelde een woord van dank en ging beleefd op zij, om den graaf doortocht te verlenen.

Graaf Palmhurst schreed de conversatiezaal door en begaf zich naar de eetzaal, alsof hij van plan was daar te gaan dineeren.

Hij had de hand reeds aan den koperen knop geslagen, toen hij door de spiegelruit van de deur naar binnen kijkend, het gezelschap, dat hij zoo juist in de conversatiezaal had beleuisterd, zag zitten. Dit scheen zijn voornemen om te gaan dineeren in zooverre te beïnvloeden, dat hij den knop los liet, omkeerde en de conversatiezaal uit, de trap op en naar zijn kamer ging.

Boven aangekomen op het portaal, betrad hij de gang, overtuigde zich door een snellen blik, dat de gang verlaten was, iets waarvan hij op dat uur van den dag, waarop bijna al het personeel in keukens of eetzaal noodig is, wel bijna verzekerd van kon zijn en liep toen op de punten zijner voeten naar de deur het dichtst bij het balconraam.

Geruischloos opende hij de deur op een kier, gluurde even naar binnen en mompelde:

„Salon.”

Toen deed hij de daaropvolgende deur open, keek weer even naar binnen en zei:

„Slaapkamer van mylord met tusschendeur naar die van mylady. Precies wat ik dacht en deze deur is natuurlijk die van mylady's slaapkamer. Even kijken!”

Hij deed ook de derde deur open, gluurde een oogenblik rond en sloot haar toen weer even zacht. Daarna liep hij de gang uit, besteed nog een trap, kwam op de tweede étage en begaf zich naar Kamer twaalf, welke hij bewoonde en die een verrukkelijk uitzicht over de naaste omgeving bood.

Hij sloeg daar echter geen acht op, maar haalde een langwerpige koffer van onder het groote koperen ledikant te voorschijn, opende het met een sleuteltje, dat aan zijn sleutelketting zat en rommelde even onder de voorwerpen, die de koffer bevatte.

Twee of drie dingen nam hij er uit, waarna hij alles weer wegborg, zooals het gestaan had.

Drie minuten later had hij het hotel verlaten, zonder dat iemand het zag.

Hij sloeg den weg in naar den top van den Beacon.

De straatweg liep langs het uitzichtspunt,

waar de shawl van Lady Morvill naar beneden was gevallen.

Na ongeveer drie kwartier had de graaf het uitstekende punt bereikt en hij zag, geleund tegen de wankelende, houten leuning, den shawl hangen aan een tak van den grooten denneboom.

Door den wind was hij van den top afgewaaid en nu hing hij geheel aan het uiterste puntje van een tamelijk dunnen tak.

Graaf Palmhurst glimlachte en mompelde: „Mylady, het geluk dient u! Ik zal den doek voor u gaan halen. John Raffles behoeft immers niet altijd bij zijn bezoeken iets te nemen, hij kan ook wel eens iets brengen. Gij verdient het evenwel niet, want gij zijt bezig den jongen Wilkens te verleiden. Ik wil u echter aan mij verplichten.”

De getrouwe lezer van de avonturen van den Groote Onbekende zal het zeer zeker niet verwonderen, dat graaf Palmhurst zich zelf John Raffles noemde. Zij hebben reeds lang gezien wie de elegante graaf was, al was het alleen maar aan het gezelschap, dat hij den vorigen dag had gehad en dat hem dien ochtend had verlaten, namelijk James Henderson, zijn reusachtige chauffeur en Charles Dixon, in wien zij ongetwijfeld Charles Brand hebben herkend.

Naar uit de laatste woorden, die de graaf mompelde, viel af te leiden, scheen hij eenigszins van het doen en laten van Lady Morvill op de hoogte te zijn, iets dat niemand behoeft te verwonderen, want wie kende Raffles, alias Lord Edward Lister, niet? Hij was als het ware een wandelende encyclopedie van de Engelsche adel en wist uit zijn hoofd van elk edelman en diens betrekkingen wel zóóveel, dat hij onmiddellijk wist te zeggen, of hij zich met hen moest bezig houden of niet.

Dit nu scheen met het viertal, dat hij zoo juist in het hotel, beneden aan den voet van de Beacon, had beluisterd, wèl het geval te zijn en de graaf, alias Raffles, scheen besloten te hebben van de afwezigheid van zijn chauffeur en zijn secretaris een goed gebruik te maken en zich niet te vervelen.

Hij was van plan Lord Westerbull en Sir David Coxwell vóór te zijn en de shawl van Lady Morvill te gaan halen.

Vastberaden monsterde hij de rotsen, die onder het uitzichtspunt steil naar beneden gingen en weldra ontdekte hij een geschikte kloof, die het hem mogelijk maakte om naar beneden te klimmen.

Ieder ander zou door een duizeling zijn aangegrepen.

Nu eens boven een afgrond hangend, dan weer zich aan een struik vasthoudend, glijdend, voorzichtig zijn voeten neerzettende, kwam hij steeds dicht bij het uitstekende

rotpunt, waarop de hooge den zijn takken uitstrekte.

Nu moest hij nog een sprong wagen om van een der rotsblokken den grond te bereiken.

Slechts zeer geoefende turners konden dezen sprong wagen, want de wortels van den dennenboom groeiden boven den grond en maakten het neerspringen zeer moeilijk.

Raffles echter sprong naar beneden, alsof hij een acrobaat was, voor wien dergelijke dingen kleinigheden waren en weldra stond hij aan den voet van den boom.

„Nu naar den tak,” mompelde hij. „De har-sige stam bevalt mij echter niet, mijn luchtreis behoeft mijn kleeren niet te bederven.”

Hij haalde onder zijn jas een opgerold touw te voorschijn, dat op regelmatige afstanden van knoopen was voorzien.

Aan het eene uiteinde bevond zich een haak, aan het andere een ijzeren ring. Handig slingerde hij het eene uiteinde, waaraan de haak was bevestigd, over een tamelijk hoogen tak. Ten gevolge van zijn zwaarte viel het touw weer naar beneden.

De Groote Onbekende verbond nu het eind van het touw met den ring en nu kon hij zich tamelijk gemakkelijk optrekken.

Op den eersten tak staande, maakte hij het touw los en herhaalde deze manoeuvre met een anderen tak.

Steeds hooger klom de vermetelee.

Eindelijk was het hem onmogelijk nog hooger te klimmen. De takken dreigden te breken.

De shawl hing echter aan het uiterste dunne puntje van een twijgje, dat men onmogelijk met de hand kon bereiken.

Alle moeite scheen vergeefs te zijn geweest.

Nu haalde Raffles een instrument te voorschijn, dat soms in Italië wordt gebruikt gedurende den carnavalstijd. Een soort schaar, die gevormd wordt uit kruiselings over elkaar liggende houtjes en die bij het openen, naar gelang van het aantal houtjes, soms eenige meters lang wordt.

Daar zat de vermetelee nu hoog op een onveiligen boomtak, terwijl de steeds sterker wordende wind om hem heen blies. Hij zat daar zoo behaaglijk, alsof de tak een gemakkelijke schommelstoel was en met de geopen-de schaar trachtte hij het doekje te grijpen.

De schaar bleek echter een weinig te kort te zijn.

Maar de wind kwam hem te hulp, want door een sterkere windvlaag werden de takken in schommelende beweging gebracht. Zij kwamen dicht bij elkaar — en met een handige beweging werd de vluchteling gegrepen.

De groote onbekende kon hem naar beneden trekken en veilig onder zijn vest bergen.

Het neerdalen ging sneller in zijn werk. Ongedeerd bereikte hij den voet van den denneboom en nu zocht de koene klimmer een ge-

makkelijker weg om weer boven op de rotsen te komen dan dien, langs welken hij was afgedaald.

Terwijl Raffles zich aldus inspande was de eetzaal in Hotel Unicorn, beneden aan den voet van den Beacon volgelopen en er heerschte een gezellige bedrijvigheid. Het electrisch licht was opgestoken, kellners draafden af en aan, om de gasten te bedienen en er klonk dat gezellige brouhaha van stemmen, dat zoo stimuleerend op de eetlust en de conversatie kan werken.

Ook het gezelschap, bestaande uit Lord en Lady Morvill, Lord Westerbull en Sir David Coxwell, scheen zich uitstekend te amuseeren en te genieten van den maaltijd, die overvloedig met champagne werd bevochtigd.

Lord Westerbull had echter, tegen zijn gewoonte in, niet veel gedronken, daar hij het plan had gemaakt zijn mededinger, Sir David, voor te zijn in hun pogingen om den shawl van Lady Morvill weer te bemachtigen. Gebruik makend van een opgewekt gesprek was Lord Westerbull ongemerkt van tafel opgestaan, aan zijn mededinger het terrein bij de schoone Lady Morvill overlatend.

Hij kon dat gerust doen want Lady Morvill had er altijd pret in om den bekrompen, malen en ijdelen baronet een beetje voor den gek te houden en hem haar geestelijke meerderheid te laten gevoelen.

In zijn groote ingenomenheid met zichzelf en zijn aangeboren goedigheid vatte Sir David het dikwijls bittere sarcasme der schoone vrouw in het geheel niet op als een beleediging.

Het verheugde hem zelfs, wanneer de schoone en geestige vrouw hem tot mikpunt harer spotternijen verkoos.

Hij meende haar hatelijkheden te mogen opvatten als een teeken van haar levendige belangstelling voor zijn persoon.

Lord Westerbull had reeds lang zonder opzien te verwekken de tafel verlaten, in allerijl een paar flinke bedienden van het hotel aangenomen en was reeds met deze onderweg om den verloren shawl van den denneboom terug te halen, toen Sir David Coxwell nog altijd schuddend van 't lachen naar de spottende opmerkingen der schoone Lady zat te luisteren.

Hij scheen zijn weddenschap totaal vergeten te hebben.

Eindelijk echter viel het hem op, dat Lord Westerbull was verdwenen.

Langzaam ging hem een licht op, hij begon te begrijpen, dat de ander hem voor was en op geërgerden toon riep hij uit:

„Aha, Lord Westerbull schijnt van plan te zijn, de weddenschap van mij te winnen; dit zal hem echter niet gelukken!”

Daarna stond hij op en nam afscheid van

Lady Morvill, na herhaaldelijk te hebben verzekerd, dat hij de weddenschap zou winnen.

Van het hotelpersoneel vernam hij, dat zijn mededinger met een paar mannen, die zich voorzien hadden van ladders, stokken en touwen, reeds eenigen tijd geleden naar het uitzichtspunt was gegaan.

Snel volgde hij dit voorbeeld, deed moeite om lieden te krijgen, beloofde dezen een groote belooning en haastte zich nu ook met zijn helpers naar den berg.

Zowel Lord Westerbull als later Sir David ontmoetten onderweg den hun onbekenden gast van het hotel, die uit de gereedschappen, welke de heeren bij zich hadden, dadelijk begreep, wat deze van plan waren.

Met spottende blikken, maar schijnbaar bezorgd, vroeg hij den heeren, of er misschien iemand was verongelukt, wien hulp gebracht moest worden.

Lord Westerbull gaf hem alleen een ontkennend antwoord, de baronet echter vertelde den vreemdeling onmiddellijk de geheele geschiedenis, welke deze zeer goed kende, waarnaar hij echter vol belangstelling luisterde.

Hij wenschte den baronet veel succes met zijn onderneming en slenterde doodkalm naar het hotel terug.

Op de hoogte aangekomen, wachtte Lord Westerbull een groote verrassing.

De Indische shawl hing natuurlijk niet meer aan den dennenboom en was ook in den omtrek nergens te zien.

De baron had dezelfde verrassing.

Toen deze aankwam, waren de lieden van Lord Westerbull ijverig bezig, de rotsen af te zoeken en de menschen, die de baronet had meegenomen gingen hetzelfde doen.

Terwijl de beide heeren vanaf een veilig plekje mistroostig naar het gevaarlijke werk der lieden keken, begon de avond te vallen.

De invallende duisternis maakte verder zoeken onmogelijk, zoodat dit gestaakt moest worden, en beide partijen onverrichter zake huiswaarts moesten keeren.

Zwijgend en beschaamd kwamen de heeren terug, toen het reeds volslagen donker was.

Zij vernamen in het hotel, dat Lady Morvill zich reeds naar haar kamer had begeven; zij behoefden haar dus niets van de mislukking te vertellen en namen zich voor, hun nasporingen den volgenden dag voort te zetten.

.....

Het was nacht.

De gasten van het hotel lagen in diepe rust, geen enkel geluid stoorde hen.

De touristen hadden zich reeds, vermoeid van hun uitstapjes, vroeg ter ruste begeven; nieuwe gasten werden niet verwacht, daar geen treinen in den laten avond te Brecknock aankomen.

In de gang op de eerste étage brandde al-

leen een kleine electriche peer, een zoogenaamde spaarlamp.

Daar daalde voorzichtig een gedaante de trap der tweede étage af.

Een spookachtige, pikzwarte gestalte trad te voorschijn, keek naar de lamp en draaide die uit, sloop daarop naar kamer no. 2 en luisterde. Een langgerekt gesnurk van Lord Morvill was hoorbaar.

Tevreden glimlacht het zwarte spook en begon voorzichtig aan het slot van kamer no. 3 te werken.

Met een oliespuitje smeerde hij slot en scharnieren en wachtte een oogenblik om de olie te laten inwerken. Toen stak hij een lange steeksleutel in het slot en na eenige malen probeeren klonk een droge tik en het slot sprong open.

Weer luisterde de zwarte gedaante, doch geen geluid werd vernomen.

Wel klonk verwijderd hondgeblaf in zijn ooren, maar dit was onschadelijk en stoorde niet den slaap van Lady Morvill, in wier vertrek de indringer nu binnentrad.

Onhoorbaar zweefde het spook, natuurlijk niemand anders dan Raffles, naar het bed der Lady, dat slechts zwak werd beschenen door een nachtluchtje.

Op het nachtkastje lag het horloge met ketting en daarnaast het beugeltaschje waarin het sleuteltje van de portefeuille van den Lord was geborgen. Zacht nam hij dat sleuteltje er uit en verdween er mee in het duister.

Hij begaf zich nu door de tusschendeur, die niet afgesloten was naar de slaapkamer van den Lord, waar het volkomen donker was.

Hier zag hij zich genoodzaakt om zijn electriche zaklantaarn, die speciaal voor dergelijke doeleinden was ingericht, te laten schijnen.

Het gloeipeertje was omgeven door een abonieten schuif, welke slechts een uiterst smallen, maar buitengewoon helderen, sterken lichtstraal liet doordringen, waardoor nimmer de omgeving, doch alleen het bedoelde voorwerp werd verlicht.

De kleeren van den Lord lagen op een stoel.

De leeren portefeuille bevond zich er niet in.

Raffles naderde nu het bed, belichtte de hoofdkussens, waarbij hij er wel voor zorgde, het gelaat van den slapende niet door een lichtstraal te treffen.

Hij bemerkte, dat de Lord de gezochte portefeuille onder zijn hoofdkussen verborgen had met nog eenige andere voorwerpen.

„Dezen keer stel ik alleen belang in het geld van de weddenschap, mompelde Raffles en begon voorzichtig de portefeuille te voorschijn te halen.

Het was een geduldwerk, want de Lord lag op zijn rug en dit maakte het werk uiterst moeilijk.

Ten slotte gelukte het echter.

De groote onbekende opende de portefeuille nam er de bankbiljetten uit en borg er in plaats daarvan een briefje in, dat hij van tevoren reeds had geschreven.

Daarop sloot hij de portefeuille en wilde die weer onder het hoofdkussen schuiven.

Plotseling eindigde het gesnurk en de Lord bewoog zich.

Raffles doofde zijn lamp uit en bleef onbeweeglijk staan.

Onverstaanbare geluiden mompelend, wierp de slapende zich op zijn zijde; hij was half wakker, maar viel weldra weer in een diepen slaap.

Nu viel het Raffles gemakkelijk om de portefeuille tusschen de kussens te schuiven.

Hij keerde terug naar het slaapvertrek der Lady. Terwijl hij den sleutel weer op zijn plaats legde, kon hij het schoone gelaat der slapende vrouw bewonderen.

Het was ontegenzeggelijk schoon. Een overvloed van bruin-zwarte krullen omlijsten in natuurlijke golving het blanke, ovale gelaat, dat, nu de oogen gesloten waren, rein leek als dat van een engel. Wanneer echter de oogen, die vensters der ziel, geopend waren, dan maakte dat schoone gelaat lang dien vreedzamen indruk niet. Dan was het alsof er iets koels, iets kouds, ja iets sluis over trok, dat den beschouwer misschien wel even boeide, maar hem zeker niet voor de schoone vrouw innam. Een blik uit die donkerbruine oogen, die gloeiden als twee kolen vuur, deed menig een huiveren van onbegrepen, maar onmiskenbare afschuw.

Raffles wist dit alles, had den blik menigmaal op zich voelen rusten en kende de gewaarwording. Maar nu waren die oogen gesloten en bleven alleen de regelmatige trekken over, om te bewonderen.

Zacht bewogen zich de neusvleugels bij het uitstooten der ademhaling, die den blanken boezem der schoone vrouw zacht deed golven. Zooals zij daar lag met de ronde, gevulde armen, die in blankheid met het bedlinnen wedijverden, onder het hoofd, was het een vreedzaam beeld, waarvan Raffles zich niet scheen te kunnen verzadigen.

Hij bewonderde deze vrouw echter niet als vrouw, maar meer zoals men een mooi schilderij, een antieke vaas, een gedicht bewonderde, met geheel zijn hart, maar zonder eenigen hartstocht.

Toch scheen hij de verzoeking niet te kunnen weerstaan, om een lok van haar haar af te knippen.

Daarop haalde hij uit zijn zwarte kleeren den Indischen doek te voorschijn, en legde dien met een briefje op het nachtkastje.

Onhoorbaar verdween hij nu weer.

Plotseling ontwaakte de slaapster, alsof zij

de nabijheid van den vreemdeling had waargenomen. Het kwam haar voor, alsof een schaduw door de kamer zweefde.

Luisterend hield zij haar adem in, zonder zich te bewegen. Rondom haar heerschte volkomen stilte. Gerustgesteld sloot zij langzaam de oogen en sliep weer in.

Terwijl een zachte parfumeur haar omzweefde en de God der droomen haar naar de zonnige rozenakkers van Perzië voerde, verliet Raffles onopgemerkt de kamer en begaf zich naar zijn eigen vertrek.

Toen de weddende heeren den volgenden ochtend opnieuw uit wilden gaan om te zoeken, ontvingen zij beiden een anoniem briefje van den volgenden inhoud:

„Doe geen moeite meer, de shawl is gevonden en reeds in het bezit gesteld van de eigenares.”

Met zeer gemengde gewaarwordingen lazen zij dit bericht, dat volgens hun meening van Lord Morvill kwam en wachtten in de conversatiezaal van het hotel op de komst van het echtpaar.

Zij lieten niet lang op zich waten.

Lady Morvill vertelde den heeren, dat zij wel innig verheugd was geweest, toen zij bij het ontwaken het verloren voorwerp had gevonden, maar dat zij tevens vreeselijk geschrokken was.

Voor haar was dit immers een onomstootelijk bewijs, dat iemand op haar slaapkamer was geweest, terwijl zij sliep. Ongetwijfeld was men met een valschen sleutel binnengekomen, want aan het slot mankeerde niets. Dat was een ontzettend feit, want zoo zeide zij, — wanneer zij in hare kamer niet eens veilig en vrij was, dan kon er van alles gebeuren. Men had haar in plaats van iets te brengen wel alles kunnen ontstelen, tot zelfs haar eer en haar leven toe.

Bij die woorden keek zij schuin naar haar echtgenoot, die besloot er maar niet te veel op te zeggen, want wat zijn vrouw zeide kon inderdaad niet ontkend worden en hij stond er voor bekend, dat hij vast sliep en luid snorkte.

Toen Lady Morvill zag, dat hetgeen zij gezegd had, niet veel uitwerking had op haar echtgenoot, haalde zij luid hoorbaar en verachtelijk haar neusje op en zei:

„De indringer schijnt geweten te hebben,

dat hij van de andere zijde van mijn kamer niets te vreezen had, want hij is zeer op zijn gemak geweest, getuige het feit, dat hij een briefje heeft achtergelaten. Hier is het! Lees!”

Zij wierp het briefje met een hautain gebaar haar man toe, die het opnam en las:

„Mylady!

Daar het mij bekend is, dat het verlies van den kostbaren doek u zeer ter harte zou gaan, verheugt het mij bijzonder, u hierbij uw eigendom terug te bezorgen.

Op deze wijze hebben Sir David Coxwell en Lord Westerbull beiden de weddenschap verloren. Ik zal mijn best doen om de verloren inzetsom aan de armen van Londen te doen toekomen.

Met hoogachting,

JOHN RAFFLES.”

„Hoe?” riep de baronet uit, „Raffles, die gauwdief, die schurk, is ons voor geweest? Ongelooflijk? Ongehoord!”

„Hoe komt die kerel op de hoogte van onze weddenschap?” vroeg Lord Westerbull ten zeerste verbaasd.

„Ja, maar het mooiste is,” viel Lord Morvill hierop in, „dat hij de inzetsom zoodra mogelijk aan de Londensche armen wil doen toekomen. Dat is onmogelijk, dat bedrag is veilig opgeborgen in mijn portefeuille en Alice heeft tot op dit oogenblik het sleuteltje ervan veilig bewaard. Overtuigt u zelf, mijne heeren! — Alice, geef mij het sleuteltje eens!”

De Lady overhandigde hem het gewenschte en haar echtgenoot opende de portefeuille.

Als door een wesp gestoken, stooft hij echter overeind, onderzocht haastig alle afdeelingen en haalde uit de geheel ledige portefeuille slechts een briefje te voorschijn, dat het volgende behelsde:

Kwitantie.

Hiermede geef ik u in dank kwitantie voor 200 pond sterling ten behoeve van de Londensche armen.

JOHN RAFFLES.”

Terwijl de heeren elkaar stom van verbazing aankeken, barstte Lady Morvill uit in een schaterlach. Zij lachte tranen en de heeren wisten niet beter te doen dan gedwongen mee te lachen.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der Turksche Cigaretten Industrie in Nederland.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De nagemaakte sleutels.

Lord en Lady Morvill waren in hun Londensche woning teruggekeerd.

In haar rijk en deftig ingericht boudoir lag de schoone Lady Morvill in achtelooze houding op haar divan. Naast haar zat op een laag stoeltje de elegante Lord Westerbull en keek de schoone vrouw diep in de prachtige oogen.

Hij had op hartstochtelijken toon tot haar gesproken, haar kleine hand gevat en drukte nu een kus daarop.

De Lady liet hem begaan en zei op schertsenden toon:

„Dus gij bemint mij, mylord, en hoopt op mijn wederliefde? Beken mij eerst eens, hoeveel vrouwen hebt gij vóór mij op dezelfde wijze toegesproken?

„Neen, neen, geen uitvluchten! Ik ken de mannen precies. Vandaag dweept gij met de eene, morgen met de andere. Het liefst echter met degenen, die reeds een ander toebehoren.”

„Mylady, gij spot,” zei lord Westerbull. „Geloof mij, nog nimmer heeft een zoo diep gevoel in mijn hart gezeteld als —”

„Als op het oogenblik, waarop gij mij hebt gezien en nimmer zal deze onuitwischbare indruk uit uw hart verdwijnen.

„Deze uitdrukkingen zijn mij bekend, mylord, zooals gij hoort. Het zou mij werkelijk aangenaam zijn eens iets anders, iets origineelers, van een aanbieder te hooren dan altijd dezelfde woorden.

„Dat gij mij bemint of denkt lief te hebben, neem ik gaarne aan als iets, dat vanzelf spreekt.

„Ik ken uw licht ontvlambaar hart, uw lichtzinnigheid.

„Maar als gij meent, dat een vrouw van mijn soort zoo gemakkelijk te veroveren is als een jong, onervaren meisje, vergist gij u. Mij kan een flinke, energieke man veroveren, iemand die iets voor mij waagt!”

Lord Westerbull sprong op.

„Zeg mij, wat ik voor u zal wagen,” riep hij uit. „Ik ben geen lafaard en als het erop aankomt, sta ik mijn man. Spreek! Zeg mij, wat ik zal doen en het zal geschieden!”

Vol twijfel het mooie hoofd schuddend, keek de Lady Morvill hem van terzijde aan en zei:

„Deze groote geestdrift zou spoedig voor iets anders plaats maken, als ik een ernstig bewijs verlangde!”

„Neen, nooit! nooit!” hernam lord Westerbull opgewonden. „Ik bezweer u, stel mij op de proef!”

„Nu goed dan, mylord,” kalmeerde lady Morvill hem. „Ik zal zien of gij woord houdt. Misschien komt de tijd, waarin ik uw diensten noodig heb, dan zullen wij er verder over spreken. Stil, daar komt iemand!”

De kamenier der Lady trad binnen en bracht op een zilveren blad een visitekaartje. De dame las het en zei tot haar bezoeker:

„Sir David Coxwell.”

Daarop zei ze tot de kamenier:

„Verzoek Sir David binnen te komen.”

Met een reusachtigen bouquet in de hand trad de baronet binnen, groette Lord Westerbull met een korte buiging, snelde daarop naar de dame, wier hand hij vol eerbied aan zijn lippen bracht en zei, terwijl hij haar zijn reuzenbloemruiker aanbood, met masaal geluid:

„Staat gij mij toe, dat ik, ten teeken mijner oprechte vereering en terwijl ik innig verheugd ben, u zoo opgewekt te zien, u deze Flora's kinderen aanbied?

„Ik hoop, dat haar geuren u genot zullen verschaffen. Evengoed als deze bloemen gedoemd zijn om te sterven zou ook ik met genoeg mijn leven voor u opofferen, Mylady!”

„Inderdaad, Sir David?” vroeg mylady. „Maar hoe zou het zijn, als die gelegenheid zich werkelijk eens voordeed?”

Eenigszins bedremmeld stamelde de baronet:

„Gelegenheid? Waartoe?”

„Wel, om u op te offeren!” zei lady Morvill lachend. „Evenals deze bloemen, die voor mij moeten sterven!”

De dame nam den bouquet uit de handen van den baronet en snoof den geur der bloemen op.

„Sterven?” zei sir David nu. „Mylady schertst! Men sterft toch zoo maar niet! En dan — ik zou u de vraag willen stellen: waarom sterven en met welk doel?

„Vindt gij ook niet, Lord Westerbull?”

De aangesprokene knikte bevestigend met het hoofd en keek in gespannen aandacht naar de dame, die, dit begreep hij, het een of andere plan had.

Lady Morvill keek met een glimlach naar haar aanbidders en zei:

„Nu, heeren, gij zult beiden zekerheid hebben omtrent mijn wenschen. Gij beweert alle twee, uw leven voor mij te willen opofferen.

Stel u gerust, ik eisch uw leven niet, doch ik wensch, dat gij mij in kennis brengt met den beroemden — Raffles."

Beide heeren staarden de Lady aan, alsof zij een spook zagen.

Na een pauze vond de baronet het eerst zijn spraak terug, terwijl Lord Westerbull nerveus aan zijn knevel plukte.

"Mevrouw!" riep hij uit. "Gij, een dame van den hoogsten rang en stand, wilt Raffles leeren kennen, dien schurk, dief en aartsschelm — en wij — maar dat is immers ten eenemale onmogelijk!"

"Lord Westerbull, wat zegt gij hiervan?"

"Ik denk, dat mylady met ons schertst en er niet in ernst aan denkt, dat wij in staat zijn om haar wensch te bevredigen!" antwoordde deze.

"Zeer juist, mylord, zeer juist," hernam Sir David. "Wij kunnen ons toch onmogelijk met een misdadiger bezighouden en dat nog wel met een, die ons reeds eens te pakken heeft gehad!"

"Betreurt gij die honderd pond zoo zeer, Sir David?" vroeg lady Morvill met opgetrokken wenkbrauwen. "Ik dacht, dat de grap die som wel waard was geweest."

"Wel, madame, het is niet om het geld," antwoordde de baronet, "doch bedenk eens, hoe wij door dit geval geblameerd zijn.

"Mijnheer uw echtgenoot heeft het geheele geval in de club verteld en nu lacht geheel Londen ons uit. Het is verschrikkelijk!"

"De Londensche armen zullen waarschijnlijk niet veel van het geld hebben gekregen. Geen penny hebben zij ervan gezien!"

Lord Westerbull riep deze woorden uit en liep opgewonden heen en weer.

"Gij vergist u," antwoordde Lady Morvill op kalmen toon, "zij hebben precies 200 pond gekregen!"

De dame nam een pakje brieven van een klein tafeltje en zei:

"Hier ziet gij een aantal brieven. In deze brieven bedanken arme gezinnen mij voor giften van 5 tot 10 pond, welke zij uit mijn naam hebben ontvangen en welke ik niet heb afgezonden.

"Ik begreep niet, wat dit alles beteekende, totdat ik heden dit briefje ontving. Het luidt:

Mylady!

"De 200 pond zijn uit uw naam verdeeld tusschen arme gezinnen, welke ik ken. Wanneer zich weer een gunstige gelegenheid mocht voordoen ondersteuning te krijgen voor mijn beschermelingen, dan zal ik niet in gebreke blijven die aan te grijpen.

Hoogachtend
JOHN RAFFLES."

"De duivel moge hem halen!" riep Lord Westerbull uit, "de kerel heeft karakter!"

"Ik ben het geheel met u eens, mylord," zei de Lady op scherpen toon, "daarom wil ik John Raffles leeren kennen en gij, mijne heeren, moet mij daarbij helpen. Wilt gij of wilt gij niet?"

"Ja — als — als — men maar wist hoe, ik kan — dien Raffles toch niet — in alle misdadigersholen gaan zoeken!" stamelde de baronet.

"Daar zou men hem ook niet vinden," meende Lord Westerbull spottend. "Iemand als Raffles, dien niemand kent, wiens uiterlijk niemand nauwkeurig kan omschrijven, die steeds zonder handlangers werkt, er vandaag zoo en morgen weer geheel anders uitziet, is geen bewoner van „White Chapel!"

"Zoekt hem dan, heeren. Hij moet toch ergens te vinden zijn!" zei lady Morvill spottend. "Of zijt gij misschien bang voor uw portefeuille?"

Lord Westerbull boog voor de Lady en zei: "Mylady, uw spot is onverdraaglijk. Goed dan, ik zal Raffles zoeken en hem ook vinden. De gevolgen komen echter voor uw rekening!

"Ik zal over eenige dagen komen om u bericht te brengen."

Met deze woorden wilde hij gaan.

De baronet hield hem tegen en smeekte:

"Neem mij mede, Lord Westerbull. Wij zullen samen overleggen, hoe wij den wensch van Lady Morvill ten uitvoer kunnen brengen, want het spreekt van zelf, Mylady, dat ook ik mij naar uw wenschen voeg."

De baronet kuste nogmaals de vingertoppen der dame en nam met diepe buigingen afscheid.

Toen Lady Morvill alleen was, wierp zij den ruiker achteloos op tafel en ging een oogenblik voor een grooten spiegel staan, welke haar heerlijke gestalte en het bekoorlijke, rijkgelokte kopje weerspiegelde.

Met sierlijke bewegingen ordende zij een paar weerspannige krulletjes.

Daarop gleed een glimlachje van voldoening over haar gelaat. Zij wist, dat zij schoon was en zij wilde het zijn. Juist nu wilde zij het.

Met lichten tred schreed zij een reeks vertrekken door en bleef toen luisterend voor een deur staan.

Deze deur gaf toegang tot een bureau, waarin op dit oogenblik de secretaris van haar man, een knappe, jonge man van 22 jaar zat.

Toen Lady Morvill de deur opende, zag zij een bejaarden heer, tegenover hem zitten. De kleeding van den vreemdeling verried den dorping. Een licht-blauwe bril met opvallend groote glazen bedekte het bovenste gedeelte van het gelaat, terwijl een volle baard het onderste deel daarvan omgaf.

De Lady wilde zich snel terugtrekken, toen zij den vreemdeling zag.

De jonge secretaris van Lord Morvill, Johnny Wilkens, sprong echter snel op en volgde de dame in het aangrenzende vertrek.

„Wie is die man?” vroeg Lady Morvill haastig.

„Een vriend van mijn moeder, die haar heeft ondersteund. Hij is eenigszins doof en woont te Liverpool. Hij wilde naar mijn welstand informeerden en kwam daarvoor hier.”

„Gauw, Johnny, zeg mij of je hebt gedaan, wat ik je opdroeg!” vroeg zij daarop.

„Yes Mylady,” antwoordde Wilkens op fluisterenden toon, „ik kreeg de sleutels, welke ik liet maken, vandaag.”

„Goed, dan blijft het bij de afspraak,” hernam zij. „Vergeet niet, dat de geldswaardige papieren in het bovenste vak van de brandkast liggen. Nog heden wil ik vrij zijn aan je zijde.

„Ik verwacht je om 11 uur in het tuinhuis!”

Snel boog zij zich naar hem toe en kuste hem hartstochtelijk, daarop keerde zij naar haar boudoir terug.

Als betooverd staarde de jonge man de wegijlende na. Hij had eenige oogenblikken noodig om tot zich zelf te komen en weer naar den vriend zijner moeder terug te gaan.

Als Wilkens zich haastig naar de deur had begeven, had hij kunnen opmerken, dat de eenvoudige, doove man, van daar wegsloep en zacht mompelde:

„Drommel! Zoo ver is het dus al gekomen! Ik ben juist nog op tijd hier!”

Wilkens keerde naar het bureau terug.

De bezoeker stond op van den stoel, welken hij schijnbaar niet had verlaten en zei op goe-digen toon:

„Nu, Johnny, het wordt mijn tijd. Ik heb je moeder en jou gezien. Je bent gezond, het gaat je hier goed, dus wat wil men nog meer. Ik moet mij haasten, anders mis ik den trein naar Liverpool!”

„Good bye, Mr. Jenkins, leef wel!” zei de secretaris, drukte de handen van den man en vergezelde hem naar de deur.

Naar het venster gaande, zag hij Mr. Jenkins de villa verlaten.

Daarop haalde hij langzaam drie kleine sleutels te voorschijn, luisterde en ging de studeerkamer van den Lord, welke aan het bureau grensde, binnen.

Haastig liep hij naar de groote brandkast, die in een hoek der kamer stond en probeerde een der sleutels.

Deze paste.

Tevreden glimlachend ging hij hierop weer terug.

Een auto hield voor de villa stil, Wilkens wierp een schuwen blik uit het venster en mompelde:

„De Lord!”

Snel schoof hij een vel papier in de schrijfmachine, zoodat ieder, die hem zag zitten, moest gelooven, dat de jonge man in zijn werk verdiept was.

Intusschen was Lord Morvill het huis binnengegaan; hij begaf zich onmiddellijk naar zijn weelderig ingerichte studeerkamer en van daar door de met zware gordijnen behangen verbindingsdeur naar het bureau, waar zijn secretaris, de jonge Wilkens, zat te werken.

De Lord overhandigde hem eenige papieren met het bevel, de noodige aantekeningen in het kasboek aan te brengen en begaf zich daarna, zonder de verwarring van den jongen man opgemerkt te hebben, naar het boudoir van zijn jonge vrouw.

Wilkens wierp een blik op de papieren en mompelde:

„Alweer die oneerlijke wijze van zaken doen op de Beurs en het misbruik maken van zijn voornamen relaties. Wee mylord, als men in zekere kringen te weten komt, op welke wijze gij u verrijkt!”

Daarop ging Wilkens aan het hem opgedragen werk.

Lord Morvill ging het boudoir zijner echtgenootte binnen. Zij lag, uitgestrekt op den divan, te lezen, en deed alsof zij zeer verrast was en het onaangenaam vond, in haar interessante lectuur gestoord te worden.

Kortaf en op onvriendelijken toon zei Lord Morvill, een stoel nemend:

„Neem mij niet kwalijk, als ik je stoer. Ik moet je noodzakelijk spreken!”

Lady Morvill antwoordde niet, maar keek haar echtgenoot onverschillig aan. Met een ongeduldige beweging wierp zij haar boek op den divan, alsof zij zeggen wilde:

„Wat een last is het toch, als men maar steeds klaar moet zijn, om naar elken gek te luisteren.”

Zij zei het echter niet, maar het was haar man, alsof het hem met evenveel woorden te verstaan was gegeven.

Een oogenblik scheen het alsof hij wilde opstuiven, maar hij bedwong zich en zei zoo kalm mogelijk:

„Ik ontmoette zoeven Lord Westerbull en Sir David Coxwell. De laatste, die, zooals je weet, altijd moet praten, vertelde mij van je vreemden wensch betreffende Raffles.

„Ik moet nog opmerken, dat een dergelijke opdracht als die, welke jij dien heeren hebt gedaan, een Lady Morvill onwaardig is.”

Nauwelijks had Lord Morvill deze woorden gezegd, of zijn echtgenootte liet haar onverschillige houding varen. Zij ging recht op den divan zitten en keek haar man aan met een doorborenden blik.

„Omtrent dat, wat mijner al of niet waardig is, mag Lord Morvill allerminst critiek uit-

oefenen," antwoordde zij op scherpen toon, „ik wensch daaromtrent geen instructies te krijgen!"

Geërgerd riep Lord Morvill uit:

„Ik moet je vriendelijk verzoeken, een anderen toon aan te slaan en niet te vergeten, wien je voor hebt!"

Lady Morvill lachte luid op en beet hem toe:

„Juist omdat ik dat laatste niet vergeet, richt ik mijn toon daarnaar in. Overigens is het zeer goed, als bij deze gelegenheid eens opheldering tusschen ons komt en onze wederzijdsche positie wordt bepaald!"

„Dat is ook mijn wensch," viel de Lord haar haastig in de rede, „ik zal in een paar woorden die zaak tot klaarheid brengen."

„Als mijn echtgenoot heeft Lady Morvill voor alles haar plichten jegens mij te vervullen en zich geen vrijheden te veroorloven, die in strijd zijn met de maatschappelijke zeden en gewoonten."

„Ik duld niet langer, dat Lady Morvill overal wegens haar exentrieke ideeën over de tong gaat en er een heirleger aanbidders op nahoudt, hierdoor de wereld aanleiding gevend, allerlei geruchten in omloop te brengen, die ook mijn naam schaden."

Wederom lachte lady Morvill luidkeels.

„Ik ben werkelijk nieuwsgierig om te hooren, wat er nog te bederven valt aan de reputatie van Lord Morvill, die bekend staat als de grootste Don Juan en boemelaar der geheele wereld," wierp zij hem voor de voeten en vervolgde: „Neen, mijnheer mijn echtgenoot, ik ben uw ijverige leerlinge geweest, gij hebt van het onschuldige jonge meisje een ervaren vrouw van de wereld gemaakt."

Draag er nu de gevolgen van!

Wij zijn niet meer in de middeleeuwen. Toentertijd was het nog de gewoonte om weerspannige vrouwen te verbannen naar het een of andere kasteel en daar achter dikke muren opgesloten te houden.

In den tegenwoordigen tijd heeft de vrouw dezelfde rechten, wil zij evengoed genieten als de man, die alle rechten voor zichzelf wil hebben en ons het liefst de plichten op zou willen dragen.

Gij, Lord Morvill, weet te leven. Ja, meer dan dat, gij geniet het leven als een woesteling en mij zoudt gij aan de wereld willen vertoon als een opgesierde pop, waarmee gij pronkt en om wier bezit gij bewonderd en benijd wilt worden.

Waag het eens, mij aan banden te leggen! Waag het eens!

Ik weet alleen, dat de heeren der schepping dit allen wenschen te doen, maar ik verzeker u op mijn woord, dat ik alle banden, zonder

onderscheid, zou verbreken! Vrijheid wensch ik, onbepaalde vrijheid!"

De schoone vrouw was opgesprongen en met fonkelende oogen, als een godin der wraak, stond zij hoog opgericht en dreigend voor den Lord, die niet kon nalaten, zelfs op dat oogenblik, haar schoonheid te bewonderen.

De Lord begreep, dat hij den boog te sterk had gespannen, hij bond daarom in en zei op kalmeerenden toon:

„Waarom dadelijk zoo driftig, lieve? Ik wensch alleen, elk schandaal te vermijden, lastertongen geen voedsel te geven. Begrijp toch, dat ik in jouw belang spreek. Je five o'clock tea heeft in den laatsten tijd aanleiding gegeven tot allerlei lasterpraatjes. Het zou zeer gewenscht zijn, als je ook eens dames ontvingt, die in je salons tot de zeldzaamheden behooren!"

Maar Lady Morvill was niet voor rede vatbaar.

„Ik zal ook voortaan mijn bezoekers volgens mijn eigen smaak kiezen," zei zij stug. Bemoei u alstublieft net zoo min met mijn avonden als ik dat doe met die, welke gij op de alleraangenaamste wijze doorbrengt in uw villa Victoria!"

De Lord schrok op bij het hooren van deze woorden.

Wat wist zijn vrouw van deze villa, de getuige zijner heimelijke liefdesavonturen?

Hij voelde zich overwonnen en krabbelde daarom haastig terug.

„Ik begrijp niet waar je 't over hebt," zei hij. „Ik ken geen villa Victoria!"

„Werkelijk niet?" hoonde zij. „Uw verlegenheid bewijst het tegendeel. Gij weet nu, dat ik de villa en haar geheimen ken! Ik hoop, dat dit u voldoende is."

De Lady nam haar boek weer op, dat zij in haar drift had laten vallen, strekte zich uit op den divan en zei op onverschilligen toon:

„Ik geloof, dat ons onderhoud is afgelopen. Laat mij verder met rust!"

Zij verdiepte zich schijnbaar weer in haar lectuur.

De Lord stond op en wierp een blik vol bewondering en woede tegelijkertijd op zijn schoone vrouw.

Hij had gemeend, dit bekoorlijke wezen tot een speelbal zijner luimen te kunnen maken en nu moest hij inzien, dat hij alleen een demon in haar had opgewekt, die hem nog wel eens zeer gevaarlijk zou kunnen worden.

Met een korten groet verliet hij het boudoir.

Nauwelijks was hij heengegaan of de Lady slingerde het boek op den grond en fluisterde diep ademhalend:

„Onverdraaglijk is het! Ik wil vrijheid! Vrijheid! Wie zal mij die verschaffen?"

DERDE HOOFDSTUK.

De vriend der armen.

In het achterste gedeelte van het vrij uitgestrekte park, dat de villa, welke Lord Morvill in de onmiddellijke nabijheid van Londen bewoonde, omgaf, bevond zich een tuinhuis.

Het was een Japansche koepel, die met gezellige hoekjes, zachte zetels en divans tot een *dolce far niente* uitnoodigde.

Tegen de donkere kruinen der boomen, die er omheen stonden, stak het dak in heldere, sprekende kleuren volgens Japanschen smaak gekozen, geestig af.

De maansikkel wierp haar zilveren stralen over het park, spookachtige schaduwen der boomen over de kiezelpaden werpend.

De koepel werd nochtans weinig gebruikt door de bewoners der villa. Zelfs de bekoorlijke eigenares bezocht slechts zelden dit heerlijke plekje.

Des te meer moest het opvallen, dat nu, in het late avonduur, een donkere gestalte in vrouwelijke kleeding haastig den koepel trachtte te bereiken. Af en toe voorzichtig omkijkend, zocht zij zich in de schaduw der boomen verborgen te houden.

Toen zij de deur, die toegang gaf tot den koepel, had bereikt, zette zij een zwaar voorwerp op den grond en draaide haastig den sleutel der deur om.

Snel nam zij het donkere voorwerp op, dat zij op het grint had neergezet.

Een straal maanlicht verried, dat het een groote en, naar het scheen, zware reistasch was.

De donkere gedaante verdween in het tuinhuis.

Toen zij de deur achter zich had gesloten, kwam een zucht van verlichting van haar lippen.

Uitgeput van het snelle loopen en van angst, gezien te worden, viel zij op een rustbed neer en sloeg haar sluier terug.

De maan, die onbescheiden door de vensters keek, verlichtte het gelaat van de bekoorlijke Lady Morvill.

Van een kerktoren op eenigen afstand klonk de slag van een half uur.

Lady Morvill luisterde en haalde haar klein, met paarlen en brillanten versierd horloge te voorschijn. Met een enkelen blik zag zij, dat het half elf was. In haar haast en ongeduld was zij ongeveer een half uur te vroeg gekomen.

Toen zij tot deze ontdekking kwam, vertoonde zich een ontevreden uitdrukking op haar gelaat.

Zij plukte zenuwachtig aan het kleine kanten zakdoekje, dat zij in de hand hield en haar sierlijk voetje stampte vol ongeduld op een tijgervel.

Daarna stond zij op en begon in het vertrek vol ongeduld heen en weer te loopen.

Eindelijk bleef zij voor de vensterruiten van het tuinhuis staan en staarde met vast opeen geklemde lippen naar buiten in het park.

Het maanlicht bescheen het fijnbesneden gelaat, het een uitdrukking gevend van ijzige koude, hoewel in haar binnenste een storm woedde van tegenstrijdige gewaarwordingen.

„Nog een half uur!” fluisterde zij.

Als de torenklok elf slagen verkondigde, zou haar gevangenis zich voor haar openen. Zij zou de vrijheid, waarnaar zij reeds zoo lang verlangde, terug krijgen.

Reeds lang was het plan in haar grijpt om den Lord dien zij dagelijks meer haatte, te verlaten. Zij hoopte, in den vreemde een geluk te zullen deelachtig worden, dat zij tot dusverre niet had gekend.

Tot dusverre hadden haar echter de middelen ontbroken om te kunnen vluchten. Haar bruidschat, omgezet in solide effecten, werd door den Lord in zijn brandkast bewaard, waarvan alleen hij de sleutels bezat.

Daar zij nimmer had geleerd, zich in iets te bezuinigen, kon zij van het speldegeld, dat de Lord haar op ruime wijze deed toekomen, niets overhouden.

Plotseling kwam na den dood van den vroegeren particulieren secretaris van den Lord de jonge Wilkens in zijn plaats in huis. Het knappe uiterlijk en de groote onervarenheid van den jongen man bevielen Lady Morvill die tot dusverre in haar omgeving slechts Don Juans van de ergste soort en dandies had ontmoet.

Zij bemerkte met haar vrouwelijk instinct dadelijk, dat de jonge man vanaf het eerste oogenblik bekoord was door haar schoonheid.

Zij omstrikte hem meer en meer in haar netten, aanvankelijk alleen omdat de naïeve bewondering van den jongen man haar beviel.

Weldra echter bouwde zij een afschuwelijk plan op haar macht, welke zij over den jon-

gen Wilkens had. Hij moest haar de behulpzame hand bieden om de langgewenschte vrijheid te herwinnen.

Bij een kort onderhoud, dat zij al spoedig met hem had, wist zij, door hem al de ellende af te schilderen, die zij aan de zijde van haar echtgenoot te verduren had, en door een koketterie, waarin zij meesteres was, den jongen man tot een belofte te bewegen, dat hij haar zou helpen om haar bruidschat terug te krijgen.

Zij was daarbij niet voor een lage daad teruggedeïnsd. Zij deed het voorkomen, alsof zij op het eerste gezicht op hem was verliefd geworden. En, ofschoon het toch maar al te begrijpelijk was, dat zij, de gevierde Lady Morvill geen bevrediging zou kunnen vinden bij een zoo jongen, onervaren man als Johnny Wilkens, iets dat een ieder die niet geheel zonder ondervinding was, onmiddellijk zou hebben ingezien, liet hij zich geheel door de schoone vrouw inpalmen, die het door hare omhelzingen en kussen zóó ver wist te brengen, dat hij zich bereid verklaarde voor haar door het vuur te gaan.

Zij wierp zich den onervaren jongen man, om zoo te zeggen, in de armen, vertelde hem van haar gloeiende liefde en bezwoer hem, met haar te vluchten.

Geheel verward en bijna gek van geluk, gaf de knappe jonge man haar zijn woord, alles te zullen doen, wat deze sirene van hem verlangde.

Zij eischte nu al spoedig, dat hij wasafdrucken zou nemen van de sleutels der brandkast en valsche sleutels zou laten vervaardigen. Dan moest hij, als de gelegenheid zich voordeed, haar bruidschat wegnemen en met haar vluchten.

Daar Wilkens, zooals wij in het vorige hoofdstuk hebben gezien, haar had medege-deeld, dat hij in het bezit was van de sleutels, had zij dezen nacht voor de vlucht bestemd.

De tijd was gunstig gekozen, want Lord Morvill placht op den dag, waarvan sprake was, eerst laat of in het geheel niet thuis te komen.

In het centrum der stad had hij een woonhuis voor den winter en daar overnachtte hij, als hij den avond doorgebracht had in de geheimzinnige villa Victoria.

Toen Tom, de oude kamerdienaar van den Lord, Johnny Wilkens dien avond vroeg, waar hij dacht te soupeeren, had deze slechts een kop thee op kantoor besteld en daarop den ouden, getrouwen Tom weggestuurd met de opmerking, dat hij nog veel te werken had.

Hoe meer het oogenblik naderde, waarop John zou ophouden, een fatsoenlijk mensch te zijn, des te heviger bonsde zijn hart.

Hij schrok onwillekeurig terug voor de daad, welke hij ten uitvoer zou brengen.

Hij was fatsoenlijk opgevoed en wanneer hij niet onder den invloed verkeerde van de duivelin, die hem had uitgekozen om haar doel te bereiken, aarzelde hij voor datgene, wat hij haar, die al zijn zinnen beheerschte, beloofd had.

Met het hoofd in de hand verzonk hij in gedachten. Het verdriet dat hij zijn oude moeder moest aandoen kwam hem voor den geest. Hij zag haar weenen om den verloren zoon.

Het was hem, alsof zij de handen smeekend naar hem uitstrekte:

„Johnny, mijn kind, mijn lieveling,” hoorde hij haar in zijn verbeelding roepen, „doe het niet! Bezoedel je handen niet aan eens anders goed. Respecteer het eigendom van je medemenschen!”

Langzaam vervloog het beeld van zijn moeder in een nevel en aan de andere zijde verscheen de zimbekorende sirene. Zij glimlachte den jongen man verleidelijk toe, haar volle blanke armen legden zich om zijn hals en hij meende, haar gloeiende kussen te voelen.

Dáár sloeg het van de torenklok kwart voor elf.

Johnny schrikte en, nog onder den indruk van het visioen, stond hij vastberaden op.

Ja, het moest en zou gebeuren.

Hij wilde deze schoone vrouw winnen en mocht haar niet laten wachten.

Er was nog slechts één kwartier over.

Hij begaf zich naar de brandkast en opende die met den valschen sleutel.

Het waardevolle pakket lag in het bovenvak.

Reeds strekte hij zijn hand uit om het te grijpen, toen die hand van achteren werd vastgehouden. Op hetzelfde oogenblik werd hij achteruit getrokken en voordat een enkel geluid over zijn lippen kon komen, voelde hij een krachtige hand op zijn mond drukken.

Van schrik verloor hij het bewustzijn.

Toen hij weer tot bewustzijn kwam, lag hij op de sofa in de studeerkamer, weliswaar gemakkelijk, maar het was hem onmogelijk zich te bewegen. Vóór hem stond een gemaskerde man, den hoed over het voorhoofd getrokken, gehuld in een donkeren mantel.

Toen de gemaskerde zag, dat Wilkens weer tot zichzelf was gekomen, zei hij op gemoeidelijken toon:

„Je bent nog niet handig genoeg als collega van mij, mijn jongen. Wees dus blij, dat ik je help, de politie zou je gauw te pakken hebben en dan zou je suikerzoete Lady je leelijk in de modder laten zitten.

„Nu ben je gered en met een eerlijk geweten kun je verklaren, dat niet jij, maar Rafles de brandkast heeft leeggeroofd.

Opdat je deze verklaring echter ook kunt bewijzen, zal ik een kwitantie in de brandkast leggen.”

Raffles had het pakket met geldswaardige papieren onder zijn mantel geborgen, een kwitantie voor het gestolen bedrag geschreven en die in de brandkast gelegd, waarvan hij de deur op een kier liet staan.

Wilkens keek naar elke beweging van den gemaskerde, zoover zijn boeien hem dat veroorloofden.

Vol ontzetting meende hij in hem den man te herkennen, die zich Mr. Jenkins had genoemd, die hem dien middag nog had bezocht om hem de groeten van zijn moeder over te brengen.

Vóórdat de gemaskerde heenging kwam hij nogmaals naar Johnny toe en zei op dreigenden toon:

„Denk er om m'n jongen, dat dit een groot toeval is. Het gebeurt niet vaak, dat bij iets dergelijks John Raffles als een reddende engel kan optreden. Je onervarenheid en onschuld hebben je parten gespeeld, want, luister naar mij, die de vrouwen kent, je hadt niet lang het geluk gehad die slang de jouwe te kunnen noemen.

„Zij had je slechts willen gebruiken om haar vlucht mogelijk te maken. Was die eenmaal gelukt, dan had ze je in den steek gelaten. Geloof me, ik ken haar en hare streken. Het eenige wat ik je dus te zeggen heb, is dit: Zie van haar af. Mijd haar als een booze geest, wat of ze ook tegen je zal zeggen.”

Met deze woorden wendde de Groote Onbekende zich naar de deur en verliet de kamer. — —

.....

Nadat Lady Morvill voor den honderdsten keer het eenige vertrek, dat het Japansche tuinhuis bevatte, had doorgelopen, bleef zij vol ongeduld weer voor het kleine venster staan.

Zou er dan geen eind komen aan dat wachten?

Haar boezem golfde van ongewondenheid heftig op en neer.

De kleine witte tanden groeven zich diep in de roode, zwellende lippen.

Wéér keek zij op haar horloge.

Nog één minuut voor elf. De seconden leken haar uren. Haar slapen bonsden, het hart klopte haar in de keel.

Wat zou de volgende minuut haar brengen? Allerlei fantastische beelden dwarrelden door haar brein.

Eindelijk weergalmden van den kerktoren elf metalen slagen. Langgerekt klonken de tonen door den zwijgenden nacht.

Nauwelijks was de laatste slag gevallen, of het aandachtig luisterende oor der Lady vernam schreden, welke snel het tuinhuis naderden.

Haar hart klopte, alsof het zou barsten.

„Eindelijk!” fluisterde zij en snelde naar de deur, welke zij opende.

Doch met een kreet van schrik wankelde zij achteruit.

In de deuropening stond de donkere gestalte van een rijzigen man, wiens gelaat met een halfmasker was bedekt.

Onbeweeglijk bleef de zwarte gedaante op den drempel staan.

Een paar schitterende oogen, die uit het masker haar aankeken, boorden zich in het angstige, bleeke gelaat der verschrikte vrouw.

„Wie zijt gij?” vroeg zij nauw hoorbaar.

„Een vriend der armen en verdrukten,” klonk het op diepen, vollen toon halffluid terug.

„Wat wilt ge?” vroeg de Lady bevend.

„Een misdaad voorkomen, waartoe gij, Lady, aanleiding geeft,” antwoordde de gemaskerde.

Na een korte pauze, waarin Lady Morvill nauwelijks durfde ademen, vervolgde de zwarte gedaante:

„Gij verwacht den jongen Wilkens hier. Gij wacht te vergeefs!”

„Komt hij niet?” ontsnapte het aan de lippen der dame.

„Neen! Ik heb het hem belet!” klonk het rustig terug.

„Mijn hemel! Wie zijt gij dan?” vroeg zij en het antwoord klonk:

„Dat komt er voorloopig niets op aan. Gij hebt John Wilkens overgehaald tot een misdaad, welke ik nu voor hem heb gepleegd. Gij wildet met den onervaren jongeling vluchten en wachtet op hem. Dat is te vergeefs, zooals ik u reeds zeide.

„Keer daarom naar huis terug en zorg er voor, dat geen verdenking op Johnny valt. Dat is het allerminste wat gij voor hem kunt doen.

„Neem u in acht, om ooit weer een dergelijke poging te wagen!

„Ik ken uw plannen en bedoelingen. Ik weet, dat gij tot elken prijs van uw echtgenoot weg wilt.

„Alleen deze gedachte reeds is een misdaad. Doe echter wat gij wilt, doch laat den jongen Wilkens er buiten. Hij is er te goed voor, dan dat gij zijn leven en dat zijner moeder zoudt mogen vernietigen.

„Ik ken Lord Morvill en ik ken u, Mylady. Gij zijt elkaar waard en het zou eeuwig jammer zijn als zoo'n prachtig paar gescheiden werd.

„Daarom zorg ik er heden voor, dat dit u onmogelijk is. Bedenk, dat ik uw bedoelingen ken en dat ik u zou kunnen vernietigen, als ik uw echtgenoot de bewijzen bracht van uw handelingen.

„Opdat gij echter weet, wie zijn hand be-

schermend over John Wilkens uitstrekt, wil ik u zeggen wie ik ben."

De onbekende nam het masker van zijn gelaat, trad naar de Lady toe en zei:

"De wereld kent mij als John Raffles, onthoud dit, mylady. Gij zult mij terugzien en zwijgen."

Met een hypnotiseerende uitdrukking rustten de fonkelende grijze oogen op haar gelaat.

Een oogenblik stond zij als versteend, daarop echter gleed een uitdrukking van triomf over haar gelaat.

"Raffles! Gij zijt Raffles?" klonk het van haar lippen. "Hoezeer heb ik u, uw moed en vastberadenheid altijd bewonderd! Gij hebt mij den shawl gebracht?"

"Zeker Mylady, hier is het bewijs!"

Raffles nam uit zijn portefeuille een haarlok, welke hij bij zijn nachtelijk bezoek van het hoofd der slapende had geroofd.

Lady Morvill greep de hand, die de haarlok vasthield en fluisterde hartstochtelijk:

"Hoezeer heb ik ernaar gesmacht, een man als u te leeren kennen."

Op scherpen toon viel de Groote Onbekende haar in de rede:

"Mylady! John Wilkens wacht op uw hulp! Bij mij hebben uw kunsten geen succes. Ga!"

Met fier opgerichte gestalte stond hij daar, als een engel der Wraake en met zijn rechterhand wees hij naar de deur.

De Lady kromp ineen, als had zij een zweefslag gekregen.

Langzaam verliet zij het tuinhuis en snelde naar huis.

Lang volgde Lord Lister haar met de oogen, daarop verliet ook hij den koepel en was weldra in het donkere park verdwenen.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag. Thans meer dan 300000 per dag.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een verhoor en zijn gevolgen.

Angstig was Lady Morvill de zijtrap opgesneld, die dicht bij haar vertrekken op den corridor der eerste verdieping uitkwam. Reeds wilde zij haar boudoir binnensluipen, toen de deur van het studeervertrek van haar echtgenoot werd geopend en Tom, de oude kamerdienaar, snel naar buiten trad.

Toen hij de Lady bemerkte, snelde hij naar haar toe en zei haastig:

"Mylady, er is op onbeschaamde wijze bij ons ingebroken. Zooeven heb ik meneer Wilkens in de studeerkamer van Zijn Lordschap gevonden.

"Hij was aan handen en voeten met touwen gebonden en scheen half versuft van schrik of pijn. Ik weet niet of hij gewond is en ook niet of er wat gestolen is.

"Ik heb Zijn Lordschap onmiddellijk opgebeld op de Club en ook de politie gewaarschuwd.

"Beide zullen dadelijk wel hier zijn. Ik hol

nu naar beneden om den portier alles te vertellen."

Met deze woorden stormde hij opgewonden de trap af.

Lady Morvill, die onaangenaam verrast was door deze ontmoeting, en het meer dan onplezierig vond, dat men haar in reistoilet had gezien, ging haar boudoir binnen en verwisselde snel van kleeren.

Daarop ging zij de studeerkamer van den Lord binnen, waar zij Wilkens, ontdaan van zijn boeien, op de sofa zag liggen, terwijl de bediende George hem van tijd tot tijd iets liet drinken.

De bediende stond vol eerbied op bij het binnentreden der Lady.

Ook Wilkens wilde spreken, Lady Morvill gaf hem echter een wenk om te zwijgen, wel begrijpend, dat in tegenwoordigheid van den bediende zelfs één onvoorzichtig woord gevaarlijk kon worden.

„Houd u rustig, beste Mr. Wilkens, en tracht u het gebeurde goed te herinneren, opdat gij straks mylord en de politie de gewenschte inlichtingen omtrent het gebeurde kunt verstrekken. De zaak moet opgehelderd worden!”

Zij sprak deze laatste woorden met bijzonderen nadruk en liet ze vergezeld gaan van een veelbetekenenden blik.

Wilkens had haar begrepen en zei op zachten toon:

„Mylady kan onbezorgd zijn, ik herinner mij alles.”

Lady Morvill verwijderde zich om geen achterdocht te wekken en wachtte op de komst van haar echtgenoot en van de politie.

Beiden lieten niet lang op zich wachten. Zij kwamen bijna op hetzelfde oogenblik.

Terwijl de Lord nog in de vestibule stond en daar naar het verhaal van den kamerdienaar luisterde, arriveerden de hoofd-inspecteur van politie Baxter, inspecteur Marholm en twee agenten.

Vol eerbied groette Baxter den voornamen heer, hoorde van hem nogmaals, wat er gebeurd was en liet zich door Tom vertellen, hoe hij den secretaris had gevonden.

Deze vertelde:

„Ik wilde mij eigenlijk met George ter ruste begeven en was op weg naar mijn kamer. Zooals het mijn gewoonte is, ging ik echter nog eens de gang door om mij ervan te overtuigen of de vensters goed gesloten waren.

Toen ik voorbij de deur der studeerkamer ging, hoorde ik een zacht gekerm.

Ik luisterde en toen dit zich herhaalde, ging ik de kamer door de gangdeur binnen. Op de sofa lag, aan handen en voeten gebonden en half bewusteloos, mijnheer Wilkens.

George en ik bevrijdden hem vlug van de touwen, waarmee hij gebonden was en sinds dat oogenblik ligt hij nog geheel uitgeput boven in de kamer van zijn Lordschap.”

„Goed, laat ons naar boven gaan en hooren wat Wilkens ons te vertellen heeft,” zei de Lord koel en ging vooruit.

De Inspecteurs Baxter en Marholm volgden.

Wilkens had zich intusschen eenigszins hersteld en zijn plan gemaakt.

Toen de Lord binnentrad, stond hij wankelend op, maar deed zich zwakker voor dan hij inderdaad was.

„Wat ter wereld is er hier gebeurd, Wilkens?” vroeg zijn meester. „Vlug, vertel, opdat deze heeren, die van de politie zijn, de noodige maatregelen kunnen nemen.”

„Jawel, uw Lordschap,” antwoordde Wilkens met zwakke stem, „ik kan eigenlijk maar weinig vertellen. Ik werkte in mijn bureau en wilde eenig achterstallig werk afmaken, om met alles bij te zijn. Daarom bleef ik langer dan gewoonlijk hier.

„Plotseling kreeg ik een hevigen slag op het hoofd, die mij bewusteloos maakte. Toen ik weer bijkwam, lag ik gebonden op de sofa in uw studeervertrek. Alle moeite om mij te bevrijden, was vergeefs. Eindelijk, na een tijd, die mij een eeuw toescheen, kwam Tom en hielp mij.

„Meer weet ik niet mede te deelen.”

Hoofd-inspecteur van politie Baxter had intusschen een tafel in het midden van de kamer laten zetten, daarop een aantal vellen papier neergelegd en zijn vulpen in gereedheid gebracht.

Met een gewichtige houding nam hij aan de tafel plaats en begon het verhoor.

Nadat John Wilkens de noodige opgaven omtrent zichzelf had verstrekt, vroeg Baxter hem:

„Om hoe laat had de overrompeling plaats?”

„Het kan ongeveer 10 uur zijn geweest,” antwoordde John Wilkens na een korte aarzeling.

„Precies weet ik het niet, want ik was verdiept in mijn werk.”

Lord Morvill was intusschen het bureau van zijn secretaris binnengegaan en merkte dadelijk op, dat de brandkast niet gesloten was.

Na eenige oogenblikken snelde hij terug naar de kamer, waarin het verhoor plaats vond. Hij was zoo bleek als een lijk en had een briefje in de hand, dat hij zwijgend voor Baxter neerlegde.

Deze nam het op en las:

„Mylord!

„Eenige dagen geleden heb ik mijn leven gewaagd om mevrouw uw echtgenoot een dienst te bewijzen en haar verloren eigendom terug te bezorgen. Heden heb ik daarvoor mijn belooning gehaald.

JOHN RAFFLES.”

Inspecteur Baxter sloeg met de gebalde vuist op tafel.

„Alweer een Rafflesstreek!” riep hij uit. „Wij moeten dien ellendeling toch eindelijk onschadelijk maken!”

„Het wordt zeer zeker tijd,” kon Lord Morvill niet nalaten te antwoorden, „dat onze politie eindelijk eens succes heeft!”

Baxter scheen deze woorden niet te hooren en wendde zich tot Lord Morvill met de beleefde vraag:

„Zou het uw Lordschap mogelijk zijn, te bepalen, wat den schurk in handen is gevallen?”

„Zeker,” luidde het antwoord, „ik heb er mij reeds van overtuigd. Ik heb nooit groote bedragen in huis en zodoende bevatte de

brandkast niet meer dan een paar honderd pond. Deze heeft de misdadiger echter onaangeroerd gelaten.

„Daarentegen bevond zich echter een pakket met geldswaardige papieren in de kast. Het bevatte den geheelen bruidschat mijner vrouw en dit pakket is verdwenen.”

„Heeft uw Lordschap, mylady, uwe echtgenoot dit verlies reeds medegedeeld?” vroeg de inspecteur.

„Neen Sir, maar dit kan onmiddellijk geschieden,” antwoordde Lord Morvill.

„Mag ik u dan verzoeken om mylady te vragen, hier te komen?”

„Als gij er op gesteld zijt, zeker,” zei Lord Morvill en gaf George een bevel.

De bediende boog en verdween in de gang, waarop het boudoir der Lady uitkwam.

Baxter ondervroeg nu Tom omtrent de bijzonderheden, hoe deze John Wilkens had gevonden. Tijdens dit verhoor werd de deur geopend en trad Lady Morvill binnen.

Eerbiedig stonden de heeren op. Lady Morvill dankte met een gracieuze hoofdbeweging en nam op een stoel plaats.

Baxter keek vol spanning Lord Morvill aan, die echter niet geneigd scheen, zijn vrouw toe te spreken.

Lady Morvill leunde in achtelooze houding in haar stoel, af en toe een kanten zakdoekje naar haar neus brengend.

Eindelijk stond Baxter op en zei, zich met een onderdanige buiging tot de Lady wendend:

„Zou Mylady zoo goed willen zijn, ons de toedracht der zaak mede te deelen, voor zoover zij die kent?”

„Ik kan u eigenlijk in 't geheel niets mededeelen, inspecteur,” luidde haar antwoord. „Tom vertelde mij, dat men mijnheer Wilkens blijkbaar had overvallen; ik ging het bureau binnen en vond den secretaris inderdaad daar, geheel onder den indruk van het voorgevalene. Dat is alles.”

Met een onverschillige uitdrukking op het gelaat stond Lady Morvill op, en geeuwde achter haar zakdoekje.

Inspecteur Baxter was blijkbaar verlegen.

Na een korte pauze zei hij:

„Pardon, Mylady, maar ik moet u nog met een paar vragen lastig vallen.”

Ongeduldig haalde Lady Morvill de schouders op en keek Baxter vragend aan.

Deze vervolgde:

„Dus Tom kwam bij Mylady in het boudoir om te melden —”

De bediende viel den inspecteur in de rede:

„Neen meneer, ik wilde mij juist naar de kamers van Mylady begeven, toen mijn meesters de kleine trap opkwam.”

Lord Morvill keerde zich om en keek zijn echtgenoot met vragenden blik aan.

Zij zag onmiddellijk welke vraag in dien

blik lag opgesloten en antwoordde half onwillig en eenigszins aarzelend:

„Nu ja — ik had in het park gewandeld.”

„Was het tegen 11 uur in den avond?” vroeg inspecteur Baxter zacht.

„Zeker,” antwoordde de Lady kortaf. „Het was een mooie avond en zeer zoel.”

De Lord wierp een scherpen blik vol achterdocht op zijn echtgenoot en zei langzaam:

„Dat is in strijd met je gewoonte. Je gaat anders altijd vroeg naar bed.”

Als twee dolken kruisten elkaar de blikken der beide echtgenooten, toen Lady Morvill antwoordde:

„Ik had een weinig hoofdpijn en buitendien, ik begrijp niet, waartoe al die vragen dienen. Ik wist niet, dat ik niet in den tuin mocht wandelen, wanneer ik dat verkoos. Het schijnt mij toe, dat wij naar de middeleeuwen terugkeeren en dat ik mijn ridderlijken echtgenoot moet vragen, wanneer ik er lust in gevoel eenige schreden buiten de deur te doen.”

Nadat zij haar echtgenoot een minachtenden blik had toegeworpen, wendde zij zich tot Baxter en vroeg:

„Wenscht gij nog meer inlichtingen, mijnheer de inspecteur?”

„Neen, Mylady,” zei de politie beambte, een weinig beduusd. „Ik dank u zeer. Mij rest alleen nog de treurige plicht, u mede te deelen, dat uw geheele bruidschat in handen van den inbreker is gevallen.”

„Zoo?” antwoordde de Lady en verliet met een hoofdknikje tegen Baxter het vertrek.

Verbaasd keek Lord Morvill zijn echtgenoot na en verzonk daarna in gedachten.

Nadat de inspecteur nog eenige aantekeningen had gemaakt, stond hij op en keek Lord Morvill aan.

Deze stond nog steeds met over elkander geslagen armen naar den grond te kijken.

Baxter kuchte zacht en zei:

„Wij willen uw Lordschap niet langer lastig vallen; voor vandaag weten wij genoeg. Goeden avond, mylord.”

„Goeden nacht, Sir!”

Met een hoofdbeweging gaf de Lord den beambten te verstaan, dat zij wel konden heengaan. Deze vertrokken en Lord Morvill zuchtte diep.

„Tom, gij kunt wel gaan slapen. George moet nog opblijven, voor het geval, dat ik hem noodig mocht hebben. Nu wensch ik alleen te zijn.”

Beide bedienden trokken zich terug.

Toen de deur achter hen was gesloten, nam Lord Morvill in een gemakkelijken armstoel plaats en leunde met het hoofd in de rechterhand.

„Wat beteekent dit?” mompelde hij, „om half elf des nachts in het park. . . het bericht, dat haar bruidschat verloren is, ontroert

haar zoo weinig, dat men zou veronderstellen, dat zij ervan weet. . . .

„Wat beteekent dit? Ik moet het geheim op het spoor komen.”

Vastberaden stond hij op en ging naar de gang, die naar de kamers der Lady voerde. Hij ging echter niet binnen, maar gebruik makend van de kleine zijtrap, bevond hij zich al spoedig buiten.

Toen Lord Morvill in het park was gekomen, bleef hij een oogenblik staan en keek met scherpen blik langs de door het maanlicht beschenen paden.

Niets bijzonders vertoonde zich.

Werktuigelijk sloeg hij een zijweg in, toen een licht voorwerp zijn aandacht trok. Hij bukte en vond het kanten zakdoekje van zijn vrouw, dat zij bij haar overhaasten terugtocht naar huis had verloren.

„Dus hier is zij geweest,” mompelde lord Morvill. Opkijkend, viel zijn blik op den Japanschen koepel en een inwendige stem scheen hem toe te roepen:

„Ga daarheen!”

De Lord snelde voorwaarts en had spoedig het huisje bereikt.

De deur stond op een kier, hij opende haar en trad binnen. De maan, die op de ruiten viel, verlichtte helder den vloer.

Wat was dat?

Daar in dien hoek stond een reistasch.

De Lord ging er naar toe, nam haar op en zette ze op een stoel. Daar het sleuteltje er aan een bandje aanhing, was het een kleinigheid voor hem om de tasch te openen.

Behalve de voor een dame benoodigde toiletartikelen voor een reis vond hij alle juweelen zijner vrouw erin.

Een onderdrukte kreet van woede kwam van de lippen van den Lord. Nu begreep hij alles.

Zijn vrouw had willen vluchten, doch was verrast en had de reistasch vergeten.

Hoe kon dit alles echter met elkaar in verband staan? De toebereidselen tot de vlucht van zijn vrouw, de inbraak door Raffles?

Wie was dan die Raffles?

Stond zijn vrouw in eenige betrekking tot hem?

Maar dat kon toch niet mogelijk zijn, want de Groote Onbekende was verdwenen met den bruidschat, terwijl de Lady nog hier in huis was.

Duizend gedachten en veronderstellingen doorkruisten het brein van den Lord.

Plotseling viel zijn blik op iets donkers, dat op tafel lag. Hij nam het op en zag, dat het de haarlok was, die Raffles daar had neergelegd ten bewijze, dat hij de geheimzinnige nachtelijke indringer was geweest.

Het gelaat van den Lord werd verwrongen van jaloezie en woede.

Met een beweging vol afschuw wierp hij de haarlok in de reistasch, sloot die en ging terug naar de villa, de tasch meenemend.

Toen Lord Morvill het Japansche tuinhuis verliet, bemerkte hij niet, dat een donkere gedaante snel achter een boomstam schoof.

Peinzend vervolgde Lord Morvill zijn weg en was weldra langs de kleine zijtrap in de villa verdwenen.

Toen kwam de donkere gedaante uit de schaduw van den boom te voorschijn en werd zichtbaar in het glanzende maanlicht.

Het was Lady Morvill.

Toen zij eenigszins was bekomen van de ontsteltenis, doorleefde zij in gedachten nogmaals het geheele verhoor en plotseling voelde zij een hevigen schrik. Zij bedacht, dat zij haar reistasch, het bewijs harer schuld, in het tuinhuis had achtergelaten.

Ontzetting maakte zich van haar meester.

Als Raffles de tasch had gevonden en ook haar juweelen geroofd, dan was zij verloren, want zonder geldmiddelen kon zij er niet aan denken, de zoozeer verlangde vrijheid te verkrijgen.

Toen dit tot haar bewustzijn was doorgedrongen, sloop zij de zijtrap af, die naar het park leidde, en spoedde zich naar den koepel, in de hoop, de tasch daar nog te vinden.

Juist toen zij den koepel wilde binnensluipen, kwam Lord Morvill daar echter uit te voorschijn en nam de tasch mede naar huis.

Het gelaat der Lady was doodsbleek, toen zij nu uit de schaduw van den boomstam te voorschijn kwam. Met trillende lippen drukte zij de handen op het wild kloppende hart.

Dáár ging haar echtgenoot met de tasch, die door haar rijken inhoud de eenige mogelijkheid bood om vrij te worden.

Zij begreep, dat zij voortaan onherroepelijk in de macht was van den gehaten, ruwen man.

Woede, haat en angst misvormden het gelaat der schoone vrouw. Dreigend hief zij den vollen, blanken arm op, die in het zilveren maanlicht als uit marmer gehouwen scheen.

„Als je mij de vrijheid niet teruggeeft, zal ik je dooden,” klonk het sissend van haar lippen. — —

Toen Lord Morvill zijn werkkamer was binnengegaan, nam hij de kostbaarheden uit de reistasch en sloot die weg in de brandkast. Den verderen inhoud liet hij onaangeroerd, hij zette zwijgend de reistasch voor de deur, die toegang gaf tot de vertrekken zijner vrouw en keerde naar zijn werkkamer terug.

Hier verzonk hij wederom in diep nadenken.

Hij kon niet aannemen, dat Raffles degene was, die zijn vrouw had verleid, om te vluchten. Dien man kende zij niet, had zij nog nimmer ontmoet. Neen, hij moest eerder zoeken

onder zijn en haar kennissen en hij liet een voor een de revue passeeren.

Plotseling bleef hij stil staan, alsof hij een ingeving kreeg. Zijn wenkbrauwen trokken zich samen, zijn oogen schenen vonken te schieten.

Hij drukte op de electricische bel en gaf, toen George was verschenen, dezen bevel om de auto onmiddellijk gereed te maken voor een tocht naar villa Victoria.

De Lord had een besluit genomen.

Hij meende nu zeker te mogen gelooven, dat hij den verleider van zijn vrouw kende.

Het kon geen ander zijn dan Lord Westerbull. Het viel hem op, dat deze heden, in strijd met zijn gewoonte, niet op de club was geweest. De heeren plachten des Donderdags de Club vroeger dan anders te verlaten en gezamenlijk naar villa Victoria te rijden.

Lord Morvill had heden niet meer kunnen gaan, daar hij door Tom per telefoon van de Club naar huis was geroepen. Nu wilde hij zich er van overtuigen, of Lord Westerbull in villa Victoria was.

Zijn bloed kookte van opwinding. Als hij den vent kon overrompelen, zou hij er met zijn dood voor boeten.

Lord Morvill nam een Browningrevolver uit zijn schrijftafel en stak die in zijn zak.

Op dit oogenblik kwam George zeggen, dat de auto gereed stond.

Door het binnenkomen van den bediende, die op de geheime tochten van den Lord de plaats van chauffeur innam, was de Lord zóó verrast, dat hij vergat, den sleutel uit de schrijftafel te nemen.

Hij verliet zijn studeerkamer. George draaide het electricische licht uit en volgde zijn heer. — — —

Toen Lady Morvill langzaam het park had doorgelopen, en de kleine zijtrap bereikte, beklom zij deze en wilde zich in haar kamers terugtrekken, toen haar voet tegen een voorwerp stiet.

Het was haar reistasch. Haastig nam zij die op en verdween er mee achter de deur. Zij draaide het electricische licht op en opende de tasch.

Een kreet ontsnapte aan haar lippen.

De juweelen, haar laatste redmiddel, waren verdwenen.

Wat zij had gevreesd, was bewaarheid en door het feit, dat haar echtgenoot de tasch voor haar deur had gezet, kreeg zij de onomstootelijke zekerheid, dat niet Raffles, maar Lord Morvill, in het bezit van de juweelen was.

Zij moest ze terughebben, tot elken prijs. Er mocht gebeuren, wat er wilde, om daardoor haar vrijheid te kunnen terugkrijgen.

Onmiddellijk wilde zij een poging wagen.

Vastberaden verliet zij haar boudoir, om

haar echtgenoot in diens werkkamer op te zoeken.

Toen op haar kloppen geen antwoord volgde, opende zij de deur en trad de pikdonkere studeerkamer binnen.

Een oogenblik aarzelde de jonge vrouw, toen draaide zij het electricische licht op.

Met snellen blik overzag zij het vertrek doch niets bizonders vertoende zich.

Plotseling bleef zij naar de schrijftafel starren; de sleutel was in het slot blijven steken!

De lady snelde naar het meubel en opende de lade. Het eerste, waarop haar blik viel, was een brief aan het adres van den Lord.

Zij ging in den bureaustoel zitten en nam den brief uit het couvert.

Met het hoofd in de hand verdiepte zij zich geheel in het lezen er van.

Duidelijk drukte haar gelaat de gewaarwordingen uit, door het lezen bij haar opgewekt. Verbazing, smart, woede en afschuw waren daarop duidelijk zichtbaar.

De inhoud van den brief luidde als volgt:

„Waarde Lord!

Het is mij nu toch gelukt, de kleine Manon, die tot dusverre steeds bleef weigeren, over te halen tot een bezoek aan de villa. Zij zal hedenavond en wel met een vriendin, Lucie, die ik ook heb leeren kennen, in ons gezelschap zijn.

Ik kan u, mijn waarde Lord, de verzekering geven, dat Lucie nog meer aan mijn smaak beantwoordt dan uw jongste ideaal Manon.

Zij is buitengewoon goed ontwikkeld voor haar jeugdigen leeftijd. Een kleine, blonde duivelin, die mij verrukte door haar allergrappigste invallen.

Enfin, gij zult zelf zien.

Daar ook onze oude vriendinnen, die nog niet zijn afgedankt, van avond zullen komen, zullen wij een prachtig gezelschap bijeen hebben.

Verzuim den tijd niet, elke minuut zal kostbaar zijn! — —

Tot ziens dus, hedenavond in villa Victoria.

Uw trouwe

H a r r o."

Toen Lady Morvill den brief had gelezen, zonk haar arm machteloos neer.

Haar hand hield het papier vast omklemd, terwijl haar oogen vonken schoten. Met een

ruk stond zij op en siste tusschen de opeengesloten tanden:

„Weer een bewijs! En aan dit monster moet ik geketend blijven! Hij durft mij verwijten, dat ik met anderen flirt. Ik verdraag dit leven niet langer. Als hij mij niet vrij laat, moet hij sterven!”

Zij streek den brief weer met haar hand glad en deed hem opnieuw in het couvert.

Terwijl zij hem weer in de lade borg, viel haar blik op een fleschje, dat een groenachtig poeder bevatte. Zij nam het op en keek er aandachtig naar. Het fleschje bevatte een sneldoodend vergift, dat de Lord van zijn Afrika-reis had meegebracht. In gezelschappen had hij er dikwijls van verteld.

Lady Morvill herinnerde zich nog precies, hoe de Lord op zekeren dag aan een zijner vrienden had getoond, hoe de uitwerking van het gift was.

Een weinig van het gevaarlijke poeder werd in het drinkwater van een hond gestrooid en

het arme dier daarna tot drinken gedwongen. Bijna oogenblikkelijk was de werking ingetreden.

De Lady was toen zeer bedroefd geweest, daar zij veel van den hond had gehouden en de ruwheid, die uit deze daad van haar echtgenoot sprak, haar afschuw jegens hem nog vergrootte.

Nu hield zij het fleschje met het vergift in haar hand. Een doodelijke bleekheid bedekte haar gelaat.

Een vreeselijk plan kwam in haar brein tot rijpheid.

Dit alleen kon haar de vrijheid brengen!

Bijna liefkoozend drukte zij het fleschje aan het hart en verborg daarop den kostbaren schat in haar kleed.

Snel de lade der schrijftafel sluitend, wierp zij een schuwen blik om zich heen, draaide haastig het electriche licht uit en verdween in de gang, die naar haar kamers leidde.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De geheimzinnige villa.

Buiten de stad in Kochampton, naar den kant van het Richmond-park, lag villa Victoria.

Het was een allerliefst, bekoorlijk nestje, dat lord Morvill en zijn vrienden zich daar hadden laten inrichten.

Omringd door een tamelijk groot park met breede kiezelpaden, standbeelden en waterwerken, maakte het den indruk van een klein Versailles.

Het inwendige van de villa was volkomen met dit alles in overeenstemming.

De groote zaal, waarop waaivormig verscheidene andere vertrekken uitkwamen, was geheel in Moorschen stijl gehouden. Grootte kroonluchters, die van het plafond afhingen, verspreidden een rijkdom van licht, dat door hooge spiegels, die van het plafond tot op den vloer reikten, werd weerkaatst.

Voor de kunstig gebeeldhouwde zuilen, die gekroond waren met vergulde drakenkoppen, verhieven zich smaakvolle standaards, welke bloeiende uitheemsche planten droegen.

Overall zag men hangers met frisch groen en welriekende bloemen.

Een gezelschap van vijf heeren en zeven dames bevond zich in het huis. De mannelijke leden van het gezelschap waren deels in rok, deels in smoking verschenen.

Elk kennersoog moest verrukt zijn door het zien van de dames.

Een rij uitgelezen schoonheden, ieder van een ander type en in de schitterendste toiletten.

Twee gegalloneerde bedienden hadden zooveel de resten van het souper afgeruimd en de gasten stonden in afzonderlijke groepjes bij elkaar.

De heeren offreerden de dames sigaretten en weldra stegen blauwe rookwolkjes op, wier lucht zich vermengde met de geuren der bloemen en parfums.

Op een ottomane lag, lang uitgestrekt, een gevulde blondine. Haar rossig haar omlijstte een fijngesneden pikant gezichtje en hulde het als in een gouden stralenkrans. Zij had den

linkerarm onder het hoofd gevouwen, terwijl de rechterhand gracieus de sigaret vasthield.

Eenige wolkjes in de lucht blazend, zei zij tot een jong meisje, dat juist op een kussen naast haar ging zitten:

„Nu, lieve Manon, is het niet verrukkelijk in ons kleine Paradijs?”

De toegesprokene wendde haar groote donkere oogen naar de spreekster en antwoordde:

„Ja, het is hier werkelijk zalig. Ik wou Harro eigenlijk niet gelooven, toen hij mij alles zoo bekoorlijk voorschilderde, en zou ook niet gekomen zijn, als Lucie mij niet zoo had verveeld.”

Een rijzige jonge man kwam bij de spreekster, pakte een der kleine, rozige oorlelletjes, kuste dat en vroeg vroolijk:

„Daar juist hoorde ik mijn naam noemen. Wat heeft de arme Harro weer misdaan?”

„Deze keer bij uitzondering geen domme streken!” klonk het lachend terug, en Manon bevrijdde haar oorlapje uit de aangename gevangenschap.

Daarna sprong ze licht als een veertje overeind en zweefde met een der andere heeren, die zich op dat oogenblik bij het groepje had aangesloten, weg, gracieus ronddraaiend op de maat van een wals.

Een klein, maar uitgelezen muziekcors, in een bovenloge verdekt opgesteld, deed de heerlijkste, sleependste walsmelodieën in de zaal weerklinken, nu en dan afgewisseld door een moderne dans, een fox-trot of een shimmy, die den dansers gelegenheid gaven hun bedrevenheid in deze vaak exorbitante kunst, die eigenlijk een hoon aan Terpsichore is, te toonen.

Lord Westerbull, die tegen een der zuilen aan leunde, zei tot een der voor hem staande heeren:

„Graaf Palmhurst, ik geloof, dat ik uw smaak geraden heb, toen ik u uitnoodigde, met mij naar dit goddelijkst hoekje der wereld te gaan, is het niet?”

De aldus toegesprokene streek met zijn welverzorgde hand, waaraan een gouden ring schitterde, door zijn donkeren puntbaard en antwoordde glimlachend:

„Ik ben u zeer verplicht, mylord. Alleen betreur ik het, dat ik niet de eer zal hebben, aan den bezitter van al deze kostbaarheden te worden voorgesteld, om hem mijne excuses aan te bieden voor mijn vrijpostigheid.”

De spreker was een lange, slanke man van bij de veertig. Een donkere puntbaard omlijstte de scherpe, edele trekken van zijn gelaat.

„Ik ben ervan overtuigd, beste Graaf,” zei Lord Westerbull, „dat Lord Morvill binnen korten tijd hier zal zijn. Een heel bijzondere magneet trekt hem namelijk vandaag hierheen.”

Hij wees hierbij met een alleszeggend knip-oogje naar Manon, die daar juist met haar vriendin Lucie als een bachante voorbij de beide heeren danste.

Graaf Palmhurst volgde den blik van Lord Westerbull, en een gedwongen glimlachje kwam op zijn gelaat.

Op dit oogenblik ging de deur open en Lord Morvill trad de zaal binnen.

De bekoorlijke blondine liet zich gauw van de rustbank glijden en vloog naar Lord Morvill toe. Terwijl zij haar mollige, blanke armen om zijn hals sloeg, vertrok zij haar roode mondje tot een bekoorlijk pruillipje en vroeg:

„Waar ben je toch zoo lang geweest, my dear? Je kleine Nelly heeft zoo erg naar je verlangd?”

Lord Morvill weerde de liefkozingen af en duwde zonder een woord te antwoorden de schoone vraagster op zij. Zijne oogen vlogen door het vertrek en bleven op Lord Westerbull rusten. Haat en woede stonden op zijn gelaat te lezen.

Lord Westerbull scheen dit niet te bemerken; hij knikte Morvill vriendschappelijk toe en trad hem tegemoet om hem de hand te drukken. Deze echter keek Westerbull met een doordringenden blik aan en zei op scherp toon:

„Lord Westerbull, ik moet u onmiddellijk om een onderhoud onder vier oogen verzoeken.”

Toestemmend boog de angesprokene en antwoordde:

„Ik ben dadelijk tot uw dienst. Sta mij toe, mijn waarde, graaf Palmhurst aan u voor te stellen. Ik had het genoeg, met hem kennis te maken, toen ik twee jaar geleden uit Brazilië terugkeerde. Vanmiddag ontmoetten wij elkaar toevallig weer.

„Daar ik de voorliefde van den graaf voor schoone vrouwen kende, vertelde ik hem van dit kleine paradijs, dat uw vrijgevigheid en uw fijne smaak voor ons heeft geschapen.”

„Natuurlijk was ik verrukt,” begon graaf Palmhurst, „en verzocht Lord Westerbull, of hij mij niet in dezen kring zou kunnen introduceeren. Zijn Lordschap was zoo vriendelijk, mij borg te staan voor uwe welwillende toestemming, Lord Morvill, en nu ben ik dan hier, om u vergiffenis te vragen voor mijn vrijpostigheid en uw verlof voor een langer verblijf.”

„Wees hartelijk welkom, graaf, maak het u zoo behaaglijk mogelijk in dezen kring van vreugde en genot,” zei Lord Morvill en reikte hem de hand.

Graaf Palmhurst dankte met een ceremonieele buiging en trad bescheiden achteruit.

„Ik dank u zeer Lord Morvill,” zei lord Westerbull, „dat gij mijn woord gestand hebt gedaan en ben gaarne tot uw dienst.”

Lord Morvill, die zich ingespannen had, om

tegenover den gast zoo beleefd en vriendelijk mogelijk te zijn, teneinde deze niets te laten merken van zijn gemoedstoestand, noodigde nu lord Westerbull met een kort gebaar uit en trad met hem een der zijvertrekken binnen.

Morvill deed de deur dicht en begon met groote stappen opgewonden door de kamer te loopen.

Lord Westerbull keek hem verbaasd na, en stak, tegen den schoorsteenmantel geleund, een sigaret aan.

Nog steeds zette Morvill zijn wandeling voort, af en toe Westerbull met onderzoekenden blik aankijkende.

Eindelijk vroeg deze lachend:

„Zeg eens, waarde Lord Morvill, hebt gij mij naar dit vertrek gelokt, om mij een kleinen wedloop te laten zien?”

De Lord bleef dicht voor zijn vriend staan en vroeg kortaf:

„Waar waart gij vanavond?”

Verbaasd keek Lord Westerbull de spreker aan en antwoordde kalm:

„Sta mij toe, mylord, dat ik uw vraag met een wedervraag beantwoord. Wie of wat geeft u het recht te vragen, waar ik mijn tijd doorbreng? Dat gaat mij alleen aan!”

Lord Morvill werd vuurrood in zijn gelaat en beet zijn vriend toe:

„Maak maar geen uitvluchten en beantwoord mijn vraag. Waar waart ge vanavond?”

„Mijn beste Lord Morvill,” antwoordde lord Westerbull volkomen kalm, „ik bemerk, dat gij zeer opgewonden zijt. Al is mij ook de oorzaak hiervan onbekend, toch is mij dit voldoende, om de beleedigende toon en manier, waarop gij thans tegenover mij staat, u niet euvel te duiden. Wij zijn te oude en goede vrienden, dan dat een misverstand ons van elkaar moge verwijderen. Ik zal dus uw vraag beantwoorden.”

Morvill had zich afgewend en begon weer zijn zenuwachtige wandeling door de kamer.

Lord Westerbull vervolgde:

„Zooals gij reeds gehoord hebt, ontmoete ik vandaag toevallig graaf Palmhurst. Ik had hem de toezegging gedaan, hem hier te introduceeren. Eerst wilden we echter naar de Club. Ik had verwacht u daar te ontmoeten en door mijn tusschenkomst de heeren met elkaar in kennis te brengen.”

„Gij waart echter niet in de Club,” viel Morvill zijn overbuur in de rede.

„Dat is zoo, Lord Morvill. Graaf Palmhurst had mij beloofd, om negen uur in café Royal te zijn. Ik wachtte echter tot 12 uur tevergeefs op hem. Toen hij eindelijk kwam, leek het mij beter direct hierheen te rijden.”

„Schurk, je liegt!” schreeuwde Morvill, trok zijn Browning uit zijn zak en richtte het wapen op lord Westerbull.

Op het oogenblik echter, dat hij wilde los-

branden, voelde hij een krachtigen slag tegen zijn benedenarm. De kogel drong met een knal in het plafond.

Het was graaf Palmhurst, die op het beslissend oogenblik de kamer was binnengeseld en den slag op Lord Morvills arm had toegebracht.

Op het oogenblik dat het schot weerklonk, hoorde men in de Moorsche zaal luide kreten van schrik.

De muziek hield plotseling op en alles verdrong zich vóór het vertrek, waarin zich de drie heeren bevonden.

Graaf Palmhurst ving de gasten bij de deuropening op en zei met een geruststellend lachje:

„Dames en heeren, ik verzoek u niet te schrikken, het is niets. Lord Morvill wilde ons daar juist een nieuwe beveiliging aan zijn pistool laten zien. Het schijnt echter, dat deze niet geheel in orde was, want plotseling knalde een schot. Gelukkig is er geen onheil geschied. We zullen over een paar minuten bij u zijn. Voor 't oogenblik verzoek ik, om een beetje rust voor Lord Morvill, die door het gebeurde wat geschrokken is.”

Het gezelschap liet zich spoedig geruststellen, en weldra drongen weer vroolijke klanken door tot de eenzaamheid van het kabinet.

Nadat graaf Palmhurst de deur had gesloten, keerde hij in de kamer terug en zei op vriendelijken toon:

„Ik acht mij gelukkig, mijne heeren, dat ik op den eersten avond van mijn verblijf u beiden een dienst heb kunnen bewijzen. Ik hoop echter nog meer te kunnen doen, daar ik wellicht iets kan bijdragen tot opheldering van het misverstand, dat hier blijkbaar plaats heeft.”

Lord Morvill was met het nog rookende wapen in zijn hand in een stoel neergezakt. Zijn gelaat was krijtwit.

Lord Westerbull stond nog steeds tegen den schoorsteenmantel geleund. Met gefronste wenkbrauwen keek hij zijn aanvaller aan.

Opnieuw nam graaf Palmhurst het woord:

„Mijne heeren, ik was getuige van de scène tusschen u beiden en hoorde uwe beschuldiging, Lord Morvill. Ik kan u mijn eerwoord geven, dat de beweringen van Lord Westerbull volkomen met de feiten in overeenstemming zijn.

„Ik was verhinderd en kon beslist niet om negen uur in Café Royal zijn. Lord Westerbull had de overdreven goedheid daar tot 12 uur op mij te wachten en toen reden wij hierheen.”

Lord Morvill stond op van zijn stoel.

Hij voerde een zwaren inwendigen strijd. Opeens trad hij op Westerbull toe en zei:

„Lord Westerbull, ik zie in, dat ik een onrecht tegen u heb begaan. Ik heb mij door mijn

groote opgewondenheid, waarvoor ik u ook een verklaring zal geven, tot een onwaardige handelwijze laten voeren. Ik verzoek u om vergiffenis!"

Lord Westerbull echter wierp een vernietigenden blik op zijn tegenstander en zei op snijdenden toon:

"Lord Morvill schijnt niet veel eergevoel te hebben, als hij meent, met een paar woorden een zware belediging, ja een poging tot sluipmoord, goed te kunnen praten."

Zoo wit als een doek week Morvill een schrede achteruit, hij wist wat dit betekende en zei met een korte buiging:

"Ik ben tot uw dienst."

Graaf Palmhurst had dit optreden met een ernstig gelaat gevolgd en zei, zich tot Lord Westerbull wendend:

"Maar, mylord, laat het niet tot het uiterste komen. Zijn Lordschap heeft zijn ongelijk al bekend en daarmee moet onder oude vrienden..."

"Het spijt mij zeer," viel lord Westerbull hem in de rede, "dat ook gij op dit standpunt staat. Ik ben in elk geval gewend smaad met bloed uit te wisschen. Ge zult van me hooren!"

Met een korte buiging verliet lord Westerbull het kabinet.

Lord Morvill wendde zich direct tot graaf Palmhurst en zei:

"Graaf, gij waart getuige van het gebeurde. Gij hebt mijn zonderlinge gedraging gezien. Gij zaagt de onzalige daad waartoe ik mij liet voeren en aan uwe tusschenkomst heb ik het te danken, dat ik thans geen moordenaar ben. Gij hebt daardoor recht op mijn oneindige dankbaarheid verworven.

"Ik ben u ook een volledige verklaring ver-

schuldigd, opdat gij mijn optreden zult kunnen begrijpen.

"Wanneer gij alles weet, zal ik u verzoeken, bij het aanstaande duel mijn getuige te zijn, en gij zult mij dezen vriendschapsdienst niet weigeren."

Lord Morvill noodigde den graaf uit te gaan zitten en vertelde hem daarna nauwkeurig en zonder omwegen alles wat hij had doorleefd. Hij sprak van den roof van den bruidschat zijner vrouw door Raffles, van zijn ontdekking in het tuinhuisje en van zijn jaloezie op Westerbull.

Nadat Morvill zijn verhaal had geëindigd, vroeg hij graaf Palmhurst of hij genegen was, hem te secondeeren.

Deze verklaarde zich hiertoe bereid, waarop lord Morvill zei:

"Ik zal dus de eer hebben, u reeds in den loop van den voormiddag bij mij te zien?"

Graaf Palmhurst knikte toestemmend. Tegelijkertijd kwam er een glimlach op zijn gelaat en hij mompelde:

"Dus, schoone Lady, spoedig zullen we elkaar terugzien."

Op dit oogenblik traden twee heeren van het gezelschap de kamer binnen, stelden zich aan Lord Morvill voor als secondanten van lord Westerbull en brachten formeel diens eisch over.

Lord Morvill noemde daarna graaf Palmhurst als zijn getuige, en de heeren bespraken in 't kort, waar ze elkaar over een paar uur zouden ontmoeten om de nadere voorwaarden voor het duel te bepalen.

Daarna verlieten Lord Morvill en graaf Palmhurst de villa langs een zijtrap.

Wilt U een fijne onschadelijke
Cigaret?
Rookt dan de DUBEO Cigaretten.

ZESDE HOOFDSTUK.

De trouwe dienaar van zijn meester.

Lady Morvill had den nacht slapeloos in haar kamer doorgebracht.

Toen het bleeke licht van den aanbreekenden dag door de ruiten scheen verlichtte het een gelaat, dat vaalbleek was.

Krampachtig hield haar hand het fleschje met het vergift omklemd. Duizenderlei gedachten, beelden en gewaarwordingen woelden thans in haar hoofd rond.

Hoe zou zij de zware daad volbrengen? Zij zelf voelde niet de kracht daartoe in zich. Zou zij aan John Wilkens vragen, of die het voor haar wilde doen? Eens was hij al, ter wille van haar, inbreker geworden; zou hij ook moordenaar....?

Zij rilde alleen reeds bij de gedachte, aan dat woord. Zij wilde den giftbeker wegslingeren, doch hield hem daarna weer krampachtig vast. Zij zag hierin de eenige redding uit de ketenen van een rampzalig huwelijk.

Lady Morvill was gewoon zich eerst tegen 11 uur uit Morpheus' armen te bevrijden; vandaag echter zag de morgenschemering haar reeds buiten haar legerstede.

Zij had geen lust om zooals gewoonlijk het kamermeisje te bellen. Zij had zonder hulp een lichte ochtendpeignoir aangedaan en zat nu voor haar elegant schrijftafeltje in het boudoir. Zij wilde schrijven, doch wist niet wat en aan wien. Mismoedig sprong zij over-eind en liep rusteloos rond.

Op welke wijze toch zou zij de ketenen, die haar knelden, kunnen afwerpen? Eindelijk scheen zij een besluit te hebben genomen. Zij drukte op den knop der electriche schel.

Maar het geduld der schoone Lady werd op een zware proef gesteld. Eerst nadat zij voor de derde maal belde, verscheen het kamermeisje, geheel ontdaan, haar meesteres zoo vroegtijdig reeds wakker te vinden.

Zij informeerde, zeer geschrokken, of de Lady lijdende was, maar deze maakte een afwerend gebaar en vroeg kortaf:

„Is Lord Morvill al thuis gekomen?“

Het kamermeisje antwoordde:

„Zijn Lordschap is ongeveer een half uur geleden thuis gekomen en trok zich dadelijk in zijn vertrekken terug.“

„Het is goed,“ knikte mylady, „breng mij mijn chocolade.“

Het kamermeisje wilde zich met een buiging terugtrekken, toen de Lady haar nog toeriep:

„Meld mij even, zoodra mijnheer Wilkens op kantoor is!“

Nogmaals buigend verliet het kamermeisje het boudoir.

Maar Lord Morvill had zich niet, zooals het kamermeisje vertelde, ter ruste begeven. Van villa Victoria terugkomend was hij dadelijk naar zijn studeerkamer gegaan.

Nadat hij eenige brieven had behandeld begon hij zijn uitersten wil neer te schrijven. Toen hij dat stuk af en verzegeld had sloot hij het in het middelste vakje van zijn schrijftafel en belde zijn kamerdienaar.

Tom trad binnen. De Lord beval hem, de brieven dadelijk ter post te bezorgen en vervolgens den zaakwaarnemer van den Lord op te bellen, om dezen te verzoeken zoo spoedig mogelijk bij hem te komen.

Daar hij meende nu voor alles te hebben gezorgd, stak hij een sigaret aan en ging op zijn rustbed liggen.

De slaap wilde echter niet komen. Lord Morvill liet zijn geheele vervlogen leven aan zijn geestesoog voorbijgaan. Zijne echtgenote, door wie hij zich zwaar beleedigd voelde, wilde hij niet terugzien, vóórdat hij zich met zijn tegenstander had gemeten.

Nog vóór zijn vertrek van villa Victoria had Lord Westerbull zijn secondanten benoemd en Morvill wist, dat deze nu reeds met graaf Palmhurst en een bevriend heer uit de club de nadere regeling bespraken.

Weldra moesten de heeren komen om hem de voorwaarden van het duel mee te deelen.

De Lord volgde peinzend de rookwolkjes, die naar het plafond opstegen.

Nu trad Tom de kamer binnen en berichtte, dat John Wilkens juist zijn bureau was binnengegaan.

„Wil je mr. Wilkens verzoeken, direct bij mij te komen,“ vroeg Lord Morvill.

Tom verliet het vertrek om het bevel op te volgen, en een oogenblik later trad de secretaris de kamer van den Lord binnen.

Deze wees naar een stoel en zei:

„Kom bij mij zitten, beste Wilkens, ik heb het een en ander met u te bespreken.“

De secretaris zette een stoel dicht bij het rustbed, waarop Lord Morvill lag uitgestrekt, en nam plaats.

Lord Morvill vervolgde:

„Ik zal waarschijnlijk over een paar uur op reis gaan en weet nog niet hoe lang ik van huis zal blijven. Behandel alle zaken zooals gewoonlijk; opdat ge niet in verlegenheid zult zitten, overhandig ik u hier een chèque van 500 pond. Mochten zich moeilijkheden voordoen, stel u dan in verbinding met mijn zaakwaarnemer. Ik verwacht dezen ieder oogenblik en zal alles met hem bespreken.”

De Lord had den chèque reeds ingevuld en reikte hem over aan Wilkens. Daarop trok hij een ring van zijn vinger. Het was een zoogenaamde Rance-Topaas, die door kleine brillanten was omgeven.

Lord Morvill overhandigde dezen ring aan zijn secretaris met de woorden:

„Beste Wilkens, ik was altijd zeer tevreden over u. Opdat gij niet zult denken, dat ik u medeplichtig acht aan den diefstal van gisteren, of u van onachtzaamheid of plichtsverzaking verdenk, verzoek ik u dezen ring aan te nemen en als aandenken aan mij te dragen.”

De secretaris, die zich zijn zware schuld zeer wel bewust was, kleurde hevig. Deze goedheid van zijn meester was pijnlijker voor hem, dan wanneer Lord Morvill hem aan het gerecht had overgeleverd. Hij wist niet, welke houding hij zou aannemen, stamelde eenige woorden en wilde den ring teruggeven.

Maar weer kwam Tom de kamer binnen en meldde, dat graaf Palmhurst, Lord Colter en de notaris gekomen waren.

Lord Morvill ging voort:

„Draag den ring. Ik wil het! En laat mij nu alleen, ik moet met deze heeren spreken.”

Met een diepe buiging trok de jonge man zich terug.

Hij was geheel van streek; de ring brandde hem in de handen.

Toen hij de kamer had verlaten, beduidde de Lord zijn kamerdienaar, dat hij de bezoekers zou binnenlaten.

Lord Morvill stond op en ging de binnenkomenden tegemoet.

Nadat de begroeting had plaats gehad, vroeg Lord Morvill:

„Welnu, zijn de voorwaarden vastgesteld?”

„Zeker,” antwoordde graaf Palmhurst, „aanstonds om 11 uur in het boschje tusschen de vijvers van Kensington Gardens. Tien pas afstand. Vuren bij het avanceeren.”

De Lord gaf een goedkeurend knikje.

Daarna wendde hij zich tot den notaris, om hem zijn testament ter hand te stellen en hem eenige belangrijke vragen ter beantwoording voor te leggen.

Toen alles was afgesproken verliet de no-

taris den Lord met de beste zegewensen, waarna Lord Morvill bevel gaf de auto te laten voorkomen, die de heeren naar het terrein van den strijd zou brengen.

Nadat Tom de mededeeling had gebracht, dat ook dit bevel was uitgevoerd, verlieten de heeren tezamen de villa en reden weg in den lachenden zonneschijn van den heerlijken morgen.

.....
Lady Morvill had door middel van haar kamermeisje de mededeeling ontvangen, dat Wilkens weliswaar op zijn bureau was gekomen, doch dadelijk bij den Lord was ontboden.

Ongeduldig wachtte zij af of de secretaris zou terugkomen.

Op hem was haar hoop gevestigd. Hij moest en zou haar helpen bevrijden.

Zij zelf deinsde er voor terug, haren echtgenoot den giftbeker, waarin zij nog alleen hulp en redding zag, over te reiken; daarom hoopte zij door vleierijen en haar volmaakte koketterie Wilkens over te halen tot deze afschuwelijke misdaad.

Toen men haar bericht had, dat de jonge man op zijn bureau was teruggekeerd, wachtte ze er geen oogenblik mee, hem daar te bezoeken; temeer, daar zij gehoord had, dat de Lord met nog twee heeren de villa had verlaten en met de auto vertrokken was.

De schoone Sirene maakte toen zij bij Wilkens in de kamer was van al hare verleidingskunstgrepen gebruik.

Haar blanke armen om den hals van den jongen man slaande, schilderde zij in geuren en kleuren haar wanhoop.

Onmiddellijk geraakte de ongelukkige jongen onder haar invloed. Hij kon zich aan hare bekoring niet ontworstelen.

Toen de Lady zag, dat zij den secretaris geheel in haar macht had, waagde zij het een kleine toespeling te maken op hetgeen zij van Wilkens verwachtte.

De mooie vrouw was voor hem op de knieën gevallen en had alles zoo ingericht, dat zij bij haar voetval gemakkelijk de speld kon verwijderen, die haar donkeren hardos bijeenhield.

Het haar was nu losgeraakt en als in een golvenden mantel gehuld, knielde zij in een verleidelijk ochtendgewaad voor den jongen man neer.

Wilkens hoorde stom en willoos de woorden der Lady aan. Het bezit van deze heerlijke vrouw scheen hem het grootste geluk toe.

Plotseling echter doemde voor zijn oog de beeltenis van zijn oude moeder op. Hij zag haar de handen wringen en hem badend in tranen, verwijtend aankijken.

Als ontwakend uit een beklemmenden droom, sprong hij plotseling overeind.

Met gesmoorde stem kwam het van zijn lippen:

„Ga heen, mylady! Voor deze daad vindt gij in mij geen bondgenoot.”

Dat was voor lady Morvill iets ongelooflijks en ontuchtend keek zij den jongen man aan.

Dat had zij niet verwacht.

Was er ooit één man, die haar weerstond?

Haar ijdelheid was diep gekrenkt, en dat smartte haar nog meer dan het mislukken van haar plan.

Zóó boos was zij zelfs, dat zij vergat comedie te spelen en den onervaren, maar gelukkig

nog juist wijs geworden jongeling een blik vol haat en gramschap toewierp. Hare mooie, donkere oogen schenen vonken te schieten en haar bovenlip krulde zich als in een verachtelijken grijns om.

Zonder verder één woord te spreken verliet zij het vertrek.

Wilkens hoorde het. Hij had niet meer naar zijn meesteres durven opkijken, maar begreep nu, dat zij het vertrek had verlaten. Met een zucht van verlichting stond hij op, keek omhoog naar de heldere lucht, waar blanke wolkjes voorbijschoven en stuurde een inwendig dankgebed ten hemel.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het duel.

De Round Pond, het meertje in Kensington Gardens baadde in het heldere zonnelicht. Het beekje, dat door het park stroomde, geleek op een zilveren band, dat door een overmoedig kind in de haren is gevlochten.

Het vroolijke gezang der vogels weerklonk alom. Alles ademde vreugde en levenslust.

Het meertje lag daar zoo rustig en stil, alsof het nimmer eenig menschelijk leed had aanschouwd en toch was het reeds herhaaldelijk getuige geweest van bloedige twisten.

De oevers waren reeds meermalen gedrenkt met het bloed van jonge menschenharten, welke waren gekomen om zich op te offeren aan waanbegrippen.

Bij een open plek tusschen de boomen stonden twee auto's. Uit het eene was Lord Westerbull met twee heeren gestapt, terwijl de andere auto den dokter en Lord Exter had gebracht.

De heeren drukten elkaar ter begroeting de hand. De dokter bekeek het terrein aandachtig; spoedig had hij gevonden, wat hij zocht.

Hij liep naar een boomstam, opende daar het meegebrachte kistje met verbandartikelen en maakte alles in gereedheid.

Van den nabijzijnden straatweg hoorde men het naderen van een auto en Lord Morvill verscheen met zijn beide getuigen.

De heeren wisselden een beleefden groet. Daarop gingen de secondanten naar elkaar toe, beraadslaagden eenige oogenblikken om

daarna, zich tot de tegenstanders wendend, nog een laatste poging tot verzoening te doen.

Daar deze poging zonder resultaat bleef, begaven zij zich naar het kistje, waarin de pistolen lagen en laadden de wapens.

De onpartijdige getuige duidde de standplaats aan voor Lord Westerbull. Hierop telde hij vijf schreden af en liet daar zijn zakdoek vallen om de plek aan te wijzen, waarop de tegenstanders rug aan rug moesten gaan staan. In rechte lijn vijf schreden verder loopend, wees hij daarop ook lord Morvill diens plaats aan.

Toen alles was voorbereid begaven de beide duellisten zich naar de plek, door den zakdoek aangewezen. Zij begroetten elkaar door de hoeden af te nemen en gingen daarop rug aan rug staan.

De secondanten namen de hoeden der beide tegenstanders aan en de heeren kregen daarvoor in de plaats de geladen pistolen.

„Zijn de heeren gereed?” vroeg de onpartijdige op luiden toon.

„Klaar!” klonk het uit den mond der beide tegenstanders.

Op het commando „vooruit!” zetten beiden zich in tegenovergestelde richting in beweging.

De onpartijdige getuige telde de schreden en commandeerde bij de vijfde: „Vuur!”

Bliksemsnel keerden de beide duellisten zich op hun plaats om en vuurden tegelijkertijd.

Een dubbele knal — een flauwe kreet — en Lord Westerbull zonk op het gras neer.

Onmiddellijk snelde de dokter toe en ontblootte de borst van den gewonde.

Even schudde hij het hoofd en haalde de schouders op. De kogel had het schouderblad doorboord.

De secondanten brachten Lord Morvill van den aard der verwonding op de hoogte.

Deze naderde nu den gewonde.

Lord Westerbull richtte zich, geholpen door den dokter, op en reikte Lord Morvill de hand ten teeken, dat hij had vergeven en dat de belediging, hem aangedaan, door het vloeien van zijn bloed was uitgewischt.

Lord Morvill nam de hem toegestoken hand en drukte die zwijgend.

Een beleefde buiging tot afscheid volgde en Lord Morvill verliet, gevolgd door graaf Palmhurst en Lord Colter, de kampplaats.

De heeren namen in de auto plaats en dit begaf zich weer in de richting van de villa van den Lord.

De heeren, die waren achtergebleven, hielden zich met den gewonde bezig. Toen deze verbonden was, werd hij voorzichtig in de auto gelegd en langzaam aanvaardde de droevige stoet den terugtocht naar de stad.

Maar Lord Westerbull was er beter aan toe, dan lord Morvill, want ofschoon gene gewond was, zou hij spoedig herstellen, terwijl Lord Morvill....

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De giftbeker.

De studeerkamer van Lord Morvill was naar oud Duitschen stijl ingericht.

Zware, massieve meubelen verleenden het geheel een kostbaren indruk.

Een groot Smyrnatapijt bedekte den geheelen vloer. De wanden waren met olieverfschilderijen en kostbare bronsreliefs behangen. Vreemde wapens en jachttropheeën van verschillende soort, op artistieke wijze hier en daar aangebracht, vormden voor het oog van den bezoeker een aangename afwisseling.

Zware, donkere overgordijnen lieten het licht eenigszins gedempt naar binnen dringen.

Een breede schoorsteen besloeg een der wanden van het vertrek. Op den rand hiervan stond een kleine, antieke klok tusschen twee kostbare vazen.

Naast de groote schrijftafel van den Lord stond een tafeltje van houtsnijwerk, waarop een zilveren blad met een waterkaraf en twee glazen van kostbaar kristal een plaats hadden.

De Lord had dit zoo geplaatst, om steeds drinkwater bij de hand te hebben.

Lord Morvill had aanleg om corpulent te worden. Hij vond, dat dit aan zijn jeugdig uiterlijk afbreuk deed en dit wilde hij voorkomen.

Zijn huisdokter had hem daarom eenigen tijd geleden aangeraden om, zooveel moge-

lijk, elke twee uur eenige slokken water te drinken. En om dit voorschrift, dat hem bij zijn levenswijze verre van aangenaam was, te kunnen opvolgen, had hij het tafeltje met het waterstel naast zich staan.

Hoewel hij dezen raad van den dokter reeds eenige maanden volgde, was er nog niet veel resultaat zichtbaar.

Hij ondervroeg den dokter en deze verklaarde, dat het mislukken zijn oorzaak vond in het feit, dat de Lord het zoo eenvoudige middel te onregelmatig toepaste.

De Lord zag de waarheid hiervan in, maar hij wist niet, hoe hij het voorschrift stipt zou kunnen opvolgen.

Bij zijn ongeregeld leven, dat hem zelfs des nachts dikwijls buitenshuis hield, was dat moeilijk. En daarom moest de voortdurende nabijheid van de waterkaraf hem, als hij aan zijn schrijftafel zat, aan zijn plicht herinneren.

De studeerkamer van den Lord was leeg. De middagzon scheen helder door de ruiten en haar stralen wierpen, in het kristal der waterkaraf brekend, bonte kleuren op het tapijt.

De kleine klok op den schoorsteenrand liet met zilveren klank twaalf heldere slagen hooren.

Daar werd onhoorbaar de deur, die op de gang uitkwam, geopend.

In een elegante, zwarte japon van kantstof gekleed, trad Lady Morvill het vertrek binnen.

Als een donkere wolk omhulde de japon de buigzame, slanke gestalte, alleen de schitterend witte hals, nek en armen onbedekt latend.

Het anders blozende gelaat der Lady was nu vaalbleek. De schoone oogen, overschaduwd door lange wimpers, flikkerden onheilspellend.

Toen zij onhoorbaar de deur had geopend, bleef zij een oogenblik op den drempel staan en keek het vertrek door. Als aangetrokken door een magneet, bleven haar groote, glanzende oogen op de waterkaraf rusten.

Geruischloos sloot zij de deur achter zich en draaide snel den sleutel om.

Haar blik bleef onafwendbaar aan de karaf hangen. Haar hals kromde zich en, met de rechterhand stijf op de borst geklemd, stond zij roerloos stil met voorovergebogen bovenlijf. De geheele verschijning had iets roofdierachtigs.

Slechts eenige oogenblikken bleef zij in

deze loerende houding. Haastig liep zij daarop naar het tafeltje, dat naast het schrijfbureau stond.

Haar rechterhand had het fleschje met vergift uit haar boezem te voorschijn gehaald en hield dat krampachtig vast. Met een snellen ruk trok zij de kurk van het fleschje af en nu schudde zij ongeveer de helft van den inhoud in het water.

De giftmengster wierp nog een schuwen blik om zich heen, nam toen de waterkaraf op, schudde ze en hield ze tegen het licht. Het poeder was volkomen opgelost, terwijl het water niet in het minst van kleur was veranderd; het zag er kristalhelder uit.

Tevreden knikte Lady Morvill met het hoofd.

Een duivelsche glimlach vloog over haar door haat verwrongen trekken.

Nadat zij de karaf weer op haar plaats had gezet, zoodat geen verandering te zien was, verliet zij met snelle schreden onhoorbaar de kamer langs denzelfden weg, dien zij gekomen was.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Vergelding.

Na den ongelukkigen afloop van het duel keerde Lord Morvill niet onmiddellijk, zooals eerst zijn plan was geweest, naar zijn woning terug.

Onderweg verliet hij de auto en gaf zijn chauffeur bevel, naar huis te rijden. Hij zelf wilde nog een wandeling maken door de lanen van Hydepark.

Hij had er behoefte aan om alleen te zijn met zijn gedachten en gewaarwordingen. Een reeks plannen doorkruiste zijn brein, allen te voorschijn geroepen door de vraag: hoe zou voortaan de verhouding zijn tusschen hem en zijn vrouw?

Hoewel zij door haar opvallende koketterie meermalen zijn misnoegen had opgewekt, was in zijn hart toch altijd een warm gevoel blijven bestaan voor de schoone sirene.

Al bestond er ook geen enkele geestelijke hand tusschen deze beide oppervlakkige na-

turen, toch was de betooverende schoonheid der Lady steeds een magneet geweest, die den Lord onweerstaanbaar had aangetrokken.

Daar het hem nu echter duidelijk was geworden, dat zijn vrouw hem niet alleen haatte, maar ook verachtte en het haar eenig doel was, tot elken prijs van hem bevrijd te zijn, was elk zachter gevoel voor haar in hem uitgedoofd.

Hij zou bereid zijn geweest, dadelijk van haar te scheiden, als hij niet het schandaal had gevreesd en tevens de hoop voedde, dat hij met behulp der politie weer in het bezit zou geraken van den bruidschat zijner vrouw.

Zijn hebzucht was te groot dan dat hij zich met de gedachte zou kunnen verzoenen, dat Lady Morvill niet meer de rijke partij was van vroeger.

Neen, hij zou haar de vrijheid niet teruggeven! Al kwam ook de gestolen bruidschat, die

zeer aanzienlijk was geweest, niet meer terecht, toch kon de Lady later aanspraak maken op een groote erfenis.

Waarom dus een scheiding? Welke voordeelen zou hij kunnen hebben van een scheiding? Zijn persoonlijke vrijheid? Maar die bezat hij immers volkomen. Hij dacht onwillekeurig aan villa Victoria.

En als de Lady hem hier al te lastig mocht worden, dan bestonden er immers wel middelen en manieren om de weerspannige te temmen!

Hij dacht aan zijn kasteel in Schotland. Een zijner voorvaderen had daar gedurende meer dan 15 lange jaren zijn weerspannige vrouw gevangen gehouden. Voor de wereld heette zij dood. Inderdaad leidde zij echter een ellendig leven achter kerkmuren, een leven, dat in krankzinnigheid eindigde.

Wat zou hem beletten, om te handelen evenals die oude Lord?

De „toren der bleeke vrouw“, zooals men in den volksmond in die streek de gevangenis der martelares noemde, was leeg en wachtte sinds ongeveer honderd jaar op een nieuwe bewoonster.

Evenals in die dagen, zou men ook nu wel het een en ander omtrent de nieuwe bewoonster weten te vertellen en te fluisteren, maar niemand zou iets met zekerheid weten.

Zóó zou het zijn!

Toen Lord Morvill dit plan had opgevat, voelde hij zich bijzonder kalm. Hij zag nu uitkomst.

Natuurlijk zou hij niet vertellen, dat zijn echtgenoot gestorven was.

Hij zou echter een sprookje kunnen opdischen van een zware ziekte en hij zou wel middelen vinden om ongewenschte spionnen tegen te gaan.

Plotseling viel hem in, dat hij graaf Palmhurst had verzocht, hem in zijn villa te bezoeken. Hij keek op zijn horloge en zag, dat hij zich moest haasten om nog tijdig thuis te zijn.

Hij ging het park uit en wenkte den chauffeur van een voorbijkomende leege auto en gaf hem zijn adres op. In snelle vaart naderde hij nu zijn woning.

Wederom moest hij aan zijn vrouw denken. Hij zou haar in de eerstvolgende uren ontmoeten; hoe zou hij zich dan jegens haar gedragen?

In elk geval wilde hij zekerheid en hij was van plan, haar voor oogen te houden, dat zij volkomen afhankelijk van hem was.

Een soort van wreede wellust kwam in hem op, toen hij tot dit besluit was gekomen. Ja, zij zou gevoelen, dat zij volkomen in zijn macht was.

Intusschen had Lord Morvill zijn villa bereikt. George verscheen om zijn heer bij het

uitstappen behulpzaam te zijn en deze vroeg, of in zijn afwezigheid iets was voorgevallen.

George antwoordde ontkennend en deelde mede, dat de Lady in dien tusschentijd reeds drie keer had geïnformeerd, of de Lord thuis was.

„Het is goed!“ knikte Lord Morvill.

Met deze woorden beklom hij de treden der stoep, die naar de villa leidde en begaf zich naar zijn vertrekken.

Nadat hij zich van zijn hoed en jas had ontdaan, ging hij zijn studeerkamer binnen.

Blijkbaar wenschte dus ook zijn vrouw een onderhoud met hem. Dat kwam volkomen overeen met de wenschen van den Lord.

„Hoe eerder je begrijpt, waar je aan toe bent, hoe beter voor mij,“ mompelde Lord Morvill, op den knop eener electriche bel drukkend.

Tom trad binnen. Hij bleef bij de deur staan om op het bevel van zijn heer te wachten.

„Zeg mylady, dat ik haar hier verwacht.“

De bediende boog zwiingend en verdween in de gang, die naar de kamers van zijn meesters voerde.

Lord Morvill stak een sigaret aan en zette zich op zijn gemak aan zijn schrijftafel.

Eenige oogenblikken later kwam Lady Morvill de studeerkamer van haar echtgenoot binnen.

Zij droeg nog dezelfde zwarte japon, die zij des middags had aangetrokken.

Lord Morvill nam de binnentredende op met een spottenden blik, waarop hij haar met een handbeweging uitnoodigde om plaats te nemen.

Lady Morvill echter bleef in de deuropening staan.

Een blik vol haat en verachting viel op den Lord, die aan zijn schrijftafel zat.

Na een korte pauze begon deze, terwijl hij met een pennemes speelde, op korten, half-luiden toon:

„Mylady, gij hebt mij dringend willen spreken. Ik ben tot uw dienst.“

Lady Morvill stond nog steeds onbeweeglijk.

Zoo mogelijk was zij nog bleeker geworden. Haar oogen glinsterden bovennatuurlijk, haar keel was van ontroering als dichtgeknepen en op bijna klankloozen toon kwam het van haar lippen:

„Je hebt al mijn juweelen in bezit genomen. Ik weet het!“

„Welnu, als gij dat weet, mylady,“ luidde het antwoord van haar man, „dan zult gij zeker ook wel weten, wáár ik ze heb gevonden.“

De tanden der schoone vrouw groeven zich zoo diep in haar onderlip, dat er een paar bloeddruppels uitvloeiden.

Daar de Lord niet doorging, vroeg zij opnieuw, alsof zij het antwoord van haar echtgenoot niet had verstaan:

„Krijg ik mijn kostbaarheden terug?”

„Neen!” klonk het op korten toon van zijn lippen.

Lady Morvill scheen haar bewustzijn bijna te verliezen. Haar gansche lichaam beefde, doch na eenige oogenblikken had zij zich met bovenmenselijke wilskracht hersteld.

Zij ging vlak voor den Lord staan en vroeg met vonkelende oogen en gekruiste armen:

„Waarom wil je mij mijn eigendom onthouden?”

„Omdat ik niet wensch, dat gij daarmede de middelen in handen zult hebben voor een tweede ontvluchting,” antwoordde hij.

„Omdat ik geen lust heb, door uw optreden prijs te worden gegeven aan de publieke zucht naar schandaal en laster.

„Daarom blijven uw kostbaarheden onder mijn berusting. Al kan ik u ook niet beletten, overal om u heen te koketteeren op schandelijke wijze, dan wil ik u toch de middelen ontnemen om mij openbaar aan de kaak te stellen.”

Lady Morvill was doodsbleek geworden. Zij balde de vuisten in machteloze woede en week onwillekeurig een schrede achteruit.

De Lord was opgestaan en had zich naar het tafeltje begeven. Hij nam de waterkaraf en vulde een glas tot op de helft met de dood brengende vloeistof.

Lady Morvill staarde als geestesafwezig naar haar echtgenoot.

Haar blik bleef als gebonden aan zijn hand, toen hij het glas vulde. Nu zou het gebeuren! Nu!

Haar wijdgeopende oogen puilden naar voren en haar gelaat was spookachtig bleek.

Eén seconde nog en zij zou vrij zijn!

Lord Morvill nam het glas op, toen een onderdrukte gil onwillekeurig aan de lippen der Lady ontsnapte.

Morvill had half met den rug naar zijn echtgenoot gestaan, nu keerde hij zich om en zag haar lijkkleurig gelaat.

Een wreede, zegevierende glimlach verwrong zijn trekken en, terwijl hij het glas weer op het tafeltje neerzette, zei hij hoonend:

„Ik vrees uw haat niet, mylady. Alleen zou ik er u op willen wijzen, dat ik nog middelen bezit om mij zelf te beschermen. Als gij mij te lastig wordt....

„Gij kent mijn kasteel Moar Castle in Schotland, nietwaar?”

„Gij kent de geschiedenis mijner voorvaderen. Neem u in acht, dat het lot van Lady Henriette ook niet u treft!”

Met van ontzetting wijd geopende oogen staarde Lady Morvill haar echtgenoot aan. Zij hield de handen, alsof zij een onheil wilde afwenden, voor zich uitgestrekt. Haar boezem hijgde en op halfluiden toon sprak zij met moeite:

„Je wilt mij in de armen van den waanzin voeren, ellendeling. Ik veracht je uit den grond van mijn hart!”

Morvill was bloedrood geworden van woede. Zijn hand greep een leeren zweep, die boven zijn schrijftafel hing, hij snelde naar zijn vrouw toe en wilde haar met zweepslagen straffen voor haar woorden.

Lady Morvill stiet een rauwen gil uit; doch op hetzelfde oogenblik werd de deur geopend, die naar het bureau van John Wilkens leidde, en deze stormde de kamer binnen.

Hij had de laatste woorden van den strijd tusschen de beide echtgenooten gehoord en den angstkreet der Lady vernomen.

Een inwendige, onweerstaanbare macht dwong hem, de schoone vrouw, die hij nog steeds liefhad, ter hulp te snellen.

Toen Wilkens de kamer binnenkwam en zag, dat de Lord met opgeheven zweep tegenover zijn vrouw stond, verloor hij zijn kalmte en bezinning.

Hij greep zijn meester bij de keel. Een korte worsteling volgde en de Lord, die niet voorbereid was op dezen aanval, struikelde en viel.

Een doffe kreet en het bloed van Lord Morvill stroomde over het tapijt.

De Lord was met zijn hoofd tegen den scherpen kant van het hardijzer terechtgekomen en had een schedelbreuk bekomen.

Wilkens staarde als wezenloos naar het lichaam dat roerloos terneer lag, terwijl een dunne bloedstroom langs den schedel gutste.

Daar werd plotseling de deur naar de gang geopend en graaf Palmhurst snelde binnen.

Toen Lady Morvill hem zag binnenkomen, riep zij half gillend uit: „Raffles!” en viel bewusteloos op een stoel neer.

Met een enkelen blik had hij den toestand overzien en met weemoedigen blik keek hij naar Wilkens, toen hij zei:

„John, ik had je gewaarschuwd. Je bent niet uit de nabijheid van deze vrouw gebleven en het noodlot straft je. Help haar nu. Ik zal mij met Morvill bezighouden.”

Raffles knielde naast Lord Morvill neer en zag onmiddellijk, dat het leven reeds was geweken.

Intusschen was Lady Morvill weer eenigszins tot zichzelf gekomen.

Nog geheel verward staarde Wilkens om zich heen. Zijn blik viel op het half gevulde glas, dat zijn meester zoeven weer op het tafeltje had neergezet. Hij nam het op en, naar de Lady gaande, goot hij de bewusteloze een paar teugen in de keel.

Plotseling voelde de halfbezwijmde een heeten gloed door haar lichaam stroomen. Onduldbare pijnen verscheurden hare ingewanden, zij richtte zich op en opende de oogen.

Zij zag onmiddellijk het haar maar al te zeer bekende glas in Wilken's hand en ont-

zetting stond op haar gelaat te lezen.

Haar trekken verwrongen zich, het schuim kwam op haar lippen te voorschijn en met een luiden gil zonk zij neer.

„Gift! Gift!” riep zij uit. „Ik had het voor hem gemengd en jij hebt het mij gegeven!”

Nog vóórdat John Wilkens wist, wat zij bedoelde, had Raffles haar woorden begrepen.

Hij naderde den jongen man, die bij de met den dood worstelende Lady neerknielde, richtte hem op en zei:

„De moordnares van haar echtgenoot heeft zichzelf in het verderf gestort! Jij moest haar den giftbeker reiken, dien zij voor haar echtgenoot had gereed gemaakt. Zoo wilde het noodlot het.

„Nu heeft zij haar vrijheid terug, al is het op een andere manier dan zij bedoelde.”

Nu begon de secretaris alles te begrijpen. Hij sloeg de handen voor het gelaat en snikte als een kind.

Raffles legde hem de hand op den schouder en zei:

„Al kon ik dezen keer niet over je waken,

een hogere macht heeft je behoed. Dank den hemel, dat je handen rein zijn gebleven. Hier, neem dit geld!”

Bij deze woorden nam Raffles een gevulde portefeuille uit den zak en gaf die aan Wilkens!

„Deze portefeuille bevat de middelen voor een reis naar het buitenland en zal genoeg zijn voor jou, totdat je een nieuwen werkkring zult hebben gevonden.

„Ga nu heen, begin een nieuw leven en maak door ernstigen arbeid weer goed, wat je hier, al is het ook slechts in gedachten, hebt misdaan.”

De secretaris drukte de hem toegestoken hand van den onbaatzuchtigen beschermer en bevochtigde die slanke, fijngevormde hand met zijn heete tranen.

Toen hij vertrokken was belde Raffles de politie op, om haar in kennis te stellen van hetgeen er gebeurd was.

„Ik heb hier niets meer te doen.” mompelde hij, toen hij vertrok, „een hogere macht is mij vóór geweest.

De volgende aflevering (No. 553) bevat:

DE SPEELDUIVEL.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt van kostbare echt **TURKSCH** TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885